

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercsfeny.hu

VII. évfolyam, 1. szám, 2013. január

*Nyakonöntött Próbagoblin
Szolgáltatóház melléklettel!*

Ehavi számunk alkotói:

**Mesterem, HomoErgaster, Bocskay Csaba, Tímár Zoltán, A.G.Stone, Szörcs,
barley rover, Ebenezer, Nautilusz, Jimmy Cartwright, Craz, Zhora, Csillangó,
angyalka146, Christine Ardens, Falusi Marihuána, coolababy, Ida**

Tartalom

MEGEMLÉKEZÉS

Első szimbiózis /Mesterem/	3.
Sielők /Mesterem/	3.
Ki vagyok /Mesterem/	3.
Iszapvámpr /Mesterem/	3.
A pilóta /Mesterem/	3.

ZENEROVAT

Kerek évforduló: Faces-Sunstroke felépés Szeged, annó 1993. január 23. /HomoErgaster, Bocskay Csaba, Tímár Zoltán/	4.
--	----

NOVELLÁK

Az ajándék /A. G. Stone/	8.
Értelmetlen egypercesek /Szörcs/	8.
Memento Mori /barley rover/	9.
Az utolsó emlék /Ebenezér/	10.
Új idők /Nautilusz/	11.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Sárkánytánc - novella /Christine Ardens/	12.
Sren Tílesh interjú /Craz/	14.

FILMROVAT

Dredd (2012) /HomoErgaster/	15.
Mozimorzszak - filmaprólék /Jimmy Cartwright/	16.

VERSEK

Bolyongásaim /Falusi Marihuána/	17.
Nem az én világom /Zhora/	17.
Részvét (vigasztalás) /angyalka146/	17.
Ronin /coolababy/	17.
Az Út végén /Csillangó/	17.

ÉLETRAJZ

Jankovics Marcell /Jimmy Cartwright/	18.
--	-----

RAJZFILMROVAT

Az ember tragédiája /HomoErgaster/	19.
--	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

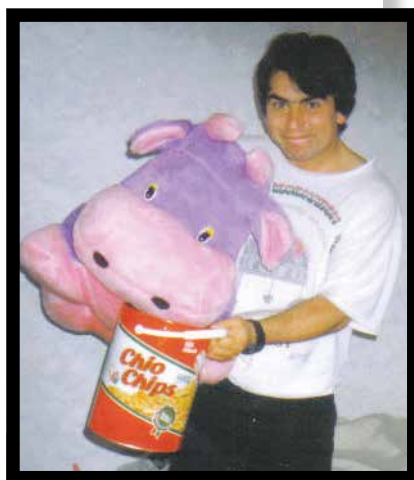
A.O.Esther: Összetört glóriák - Elvesztett lelkek /Ida/	24.
--	-----

A hónap képe: Éhség

In memoriam Török Sándor

A nagyközönség számára talán nem sokat mond e név. Ám, ha azt írjuk, Mesterem, még régebről Brósz mester, bizonyára felrémlik, a Lidércfény neoprimitívizmus rovatának kiemelkedő alakja, ifjúkorunk Szentesének tán legnagyobb mókamestere, a Z&V (Zaporozsírózók és Verhovinátorok) zenekar egyik alapítója, szövegírója, énekes, később a Kg.S.T. (Katasztrófa és Gránát Sújtotta Terület) zenekar szövegírója, énekes-szavalója.

Január elején megdöbbenve hallottuk a hírt: Mesterem eltávozott közülünk, alig negyven évesen.

Emlékének tisztelegve írjuk most ezt a pár sort, s idézzük tőle Facebook-os bemutatkozását:

„egy szelet meleg fasírt és pohár hideg sör fél órán belül bebizonyítják nekem az anyagnak jökedvőé való lényegülését, olcsó metamorfózis,

Groteszk égboltonon ott pislákolnak a kis provokációk és miniatűr skandalumok további horizontjai

„elkapkodott, szintetikus ítéleteknek vagyok fabrikálójá, a pancsolt tér kóstolója és degusztátora, a szenilitást, a demenciát és a gyermeki csacsogást tartom minden lehetséges felfedezés kezdetének, játékosággal és játékkal változtatom nevetéssé a siralomvölgyet, varázsszavakkal bűvölöm a valóságot... az imbecillitás szilárd harangja vagyok, a felismerés villámától repedt harang, a természet- és társadalomtudományok objektivitása, negatív génius, a nyelvi berkeiben cserkésző vadász, a humoros inspiráció erdőkerülője, hites császár a néptelen anekdoták mezején, jó ötletek lemészárolója, a spontaneitás kétes haltárolóinak őrzője, a debilitás és a pornográfia örök amatőre és dilettánsa, a gondolkodó esztelenség hőroza, a párhuzamosok hebehurgya és idő előtti keresztés lovagja, aki a végtelenség vajával megkent kenyérkaréjra áhítózik, aki az örökévalóság tejfőlés csuprát akarja meghúzni, most rögvést, most, soha máskor, tehát sohasem..”

Ám nem csak ezzel a rövid megemlékezéssel és a következő oldalon olvasható alkotásaidal kívánunk tőled tisztos búcsút venni. Hamarosan összegyűjtjük fellelhető munkáid, és egy életmű különszámmal tisztelgünk emlékednek.

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 1. szám, 2013. január**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

Vincente Segrelles: Formula of death

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szenesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Első szimbiózis

A szimbiózis együttélés, biológiai értelemben két különböző faj között létrejött kölcsönösen hasznos együttműködés. /Te lovagolsz a hátamon, kiszeded az engem zavaró élősködőket, cserébe könnyű táplálékot, és fizikai védelmet nyújtok, ld. víziló-madár/

Az én szimbiózisom eddig csak a hasznos bélbaktériumokra korlátozódott, de én ennél többre vágytam. A Visegrádi utcai kisállatkereskedésben láttam meg Frigyes, az aranyhörcsögöt. Kiválasztottam, az eladó hasznos életmódbeli tanácsokkal látott el, hogy Frigyes minél tovább húzza. Felszereltem a lakóhelyét etetővel, itatóval, játékkal, kisházzal.

Néhány napig a kommunikációnk csak a legszükségesebbekre korlátozódott, biológiai szükségletek, ürített váladék eltávolítása, stb. Egy csütörtök délelőtt észleltem, hogy a hörcsög figyel.

Megszólítottam:

- Nézze, Frigyes... /ragaszkodott a magázó formulához/ - tudja-e, miért van itt?

- Fogalmam sincs - vonta meg a vállát. Azokat a kétes erkölcsű hölgyeket kell ijesztgetnem, akiket szombat hajnalban iderángat?

- Ennél többről van szó. Együtt fogunk működni. Hallgasson végig. Ön továbbra is megkapja a teljes ellátást, valamint üdülési beutalót, étkezési utalványt. Emellett üzheti a tanult szakmáját, az ötvösséget.

- Hát...

- Véletlenül van nálam egy kitöltött szerződés, - itt írja alá. Természetesen az aranyművességből származó haszon fele is Önt illeti, azt hiszem, korrekt ajánlat.

- Rendben, papa. Ezekre a műszerekre lez szükségem. - és átnyújtott egy listát.

És az üzlet beindult! Hosszú, tömött, végeláthatatlan sorokban jöttek az ügyfelek. Minden bevételt British Petrol részvényekbe fektettünk Frigyes tanácsára. Nyáron a Balaton partján üldögéltünk, és szórtuk a pénzt, mint bolond pék a lisztet.

- Hasznos találmány a szimbiózis, nem gondolja? - kérdeztem Frigyes.

Nem válaszolt. Egykedvűen bámult a túlsó partra.

A távolba tekintetem én is.

- Jó nagy buli lehet az északi parton! Látja a sztroboszkópokat, hogyan villódnak?

Frigyes felém fordult:

- Az nem sztroboszkóp, hanem másodfokú viharjelzés.

Mesterem

Sielők

Öt évvel ezelőtti balatoni kövek,
Autópálya szélén térdelő tehének,
Kapucnis gyöngyhalászok a tengerbe merülnek,
Sielők, egy pingvin nem csinál telet.

A Bretagne-félsziget meredek ormai alatt
Otthont találnak kóbor csikóhalak,
A póniló legelészik, és egy jó nagyot nevet,
Sielők, egy pingvin nem csinál telet.

Kicsúsznak kezemből a sikamlós delfinek,
Egy horpadt páncélú vitéz sietve elbiceg,
A nézőtérén körbevesznek üvöltő dervisek,
Sielők, egy pingvin nem csinál telet.

Az oktatási központ listája megremeg,
A nyitott kozmosz jelzéseit füleddel érzed,
Kérdésedre azonnal érkezik a felelet,
Sielők, egy pingvin nem csinál telet.

Mesterem

Ki vagyok?

Nem írhattok fel a zárwatermők törzsébe
Nem sorolhattok a légyszárúak rendjébe
Nem tartozom a kétszikűek osztályához
Viszont kiderülhet rólam, hogy ember vagyok.

Nincs nekem párhuzamos levélerezetem
Sem szétfelé ágazó mellékgyökerem
Találsz viszont bennem agyalapi mirigyet
Homo sapiens(*) vagyok, ismerem a tüzet.

(*) sapiens = értelmes (na ez nem igaz)

Mesterem

Iszapvámpr

Pióca, te vérengző állat!
Ne tapaszd rám a szívókádat,
Jobb lesz, ha most elhanyagolsz,
A vérem tőlem el ne kobozd!

Ha netán mégis belém döfnél,
Hamar rájössz, mekkorát tévedtél,
Mégpácollak, és megfűszerezlek,
Aztán megfőzlek piócalevesnek.

Refr.: Iszapvámpr vérem szívja...

Mesterem

Iszapvámpr vélemények:

tar_ 2005.05.09 19:37 - jaj, ez tök jó

setwork 2005.05.09 19:34 - kotta nincs hozzá?

Kapitány 2005.05.09 19:40 - Sajnos az nincs, pedig régebben megzenésítettük

A Pilóta

- Még egy rumot!
- Ne igyál többet, Brósz, hamarosan szolgálatba kell lépned.
- Ne törődj vele, ez csak afféle adrenalin szint fenntartó.
- Én ha pilóta lennék, és ez lenne az első utam, biztos, hogy nem mernék alkoholizálni.
- Ugyan már. Menni fog. Csak hátra kell húzni a kart, és kész...

Mesterem

Kerek évforduló: Faces-Sunstroke fellépés

Szeged, anno 1993. január 23.

Az októberi számunkban ismertettem a szenzációs Sunstroke koncertet, mely mérföldkő volt, egy évek óta érlelődő underground miliő elemi erejű megnyilvánulása. Az 1992-es évben azonban október hónappal nem ért véget a lendület, ami a nyár óta tartott. A Sunstroke nagy sikerű koncertje után nem is telt el egy hónap, és az akkoriban „Narancs Klub-Drogambulancia” néven futó Sportszállóban felléptek ismét. A dátum azért érdekes, mer pár évvel korábban ezen a napon egy ilyen koncert tökéletesen elképzelhetetlen lett volna. Ugyanis a koncert 1992. november 7-én, este 8 órakor kezdődött. A Lidércfény fiatalabb olvasói kedvéért: november 7-én a „nagy” szovjet puccsot kellett megünnepelni, azt amikor a szovjetek az Auróra nevű folyami hajó állítólagos lövésének jelére megindultak, és elfoglalták a Téli Palotát, azaz kitört a „forradalom”. A '80-as években ezen a napon csak erről a hőstettéről szólt minden. Az idők változását jelzi, hogy '92 november 7-én nem egy szedett-vedett puccsista csapat, hanem erősen orientált ifjú metálosok rohalmaztak. Az est két fellépője a Faces – az Enemy Efforts elődzsenekara – és a Sunstroke hangulatos szalonmuzsikájára, vidám öldöklés indult, nem a történelem színpadán, hanem a Sportszálló deszkáin, miután mindenféle, innen-onnan – főleg Music Television, Super Channelről időnként kakafos minőségű – felvett vad videókkal ráhangolt a tisztelt publikum. Ez egyébként egy nemes hagyomány volt szubkult körökben. Budapesten nem is lehetett elképzelni klubkoncertet videózás nélkül. Így láttuk először pl. a DRI vagy a Napalm Death fantasztikus koncertvideóit.

A következőkben az e-havi szubkult évfordulónkat elevenítem fel. 1993 januárjában az előző évi két csapat, a Sunstroke és a Faces meghívást kapott Szegedre, egy fellépésre. Innen Szentesről barátok és rajongók elkísértük a zenekarokat a megyeszékhelyre. Vonattal utaztunk. A kötött pályás tömegközlekedési eszköz kipróbált műfaj volt, mivel a Sunstroke-kal már vonatoztunk Nagytökére próbára. Szegedre megérkezvén még volt időnk bőven a buliig, ezért kellemes és hajmeresztő kalandozásra indultunk a városban. Ennek taglalásától inkább eltekintek. Akkoriban az efféle időtöltés teljesen természetes volt. A koncert kezdete előtt azért kipróbáltunk helyi italspecialitásokat is egy fiatalok által kedvelt kocsmában. A buli kezdetére volt, aki már ki is józanodott, míg mások ekkorra érték el a végső telítettséget. Az egyik barátom, cimborám például magánkívül volt, máig sem emlékszik semmire, ha ezt a cikket elolvassa, majd akkor kap valami-féle képet az egészről. Őt a buli elején én vittem ki, és próbáltam a hideg

levegőn lelket verni belé. Ez nem nagyon sikerült, még talpon se tudott maradni. Hogy a saját, leginkább egy egészen más-fajta végtermékre emlékeztető hányadékába ne essen bele, egy a közelben talált hungarocell darabbal támasztottam ki. Később nem győzött szidni, mivel a hungarocell elcsúszott, ő pedig kétségbeesetten próbált elevickélni a rókacsalád közeléből, amidőn magához tért valamennyire. De helyett csak csúszott felé! Bár segíteni akartam, de közben a buli is érdekelt, tehát otthagytam, és néha ránéztem. Elvult magában.

A bulira rátérve már előtte lázas készülődés fokozta feszesre a légkört. A gyülekező közönség a legnagyobb reményekre adott okot, a zenészek, az általunk nem ismert arcok is belevaló figuráknak látszottak. Nem is csalódtunk. Pontosán nem emlékszem, ki kezdett, a Chappion vagy a mi Faces-ünk. A zene felforrósította a levegőt, a terem megtelt érdeklődőkkel, pogózni akarókkal.

Az számomra a legemlékezetesebb, hogy a spontánul elkezdődő örvényben megjelent egy nagyon tudatos elem: egymás segítése, összedolgozás. Ezt a budapesti rajongók demonstrálták először, és ha jók az emlékeim, mi itt sajátítottuk el ezt a dolgot. Az a lényege, hogy ha nem túl magas a színpad, és nem lehet komoly state-divinget előadni, akkor a közönség egymást dobálja fel, természetesen el is kapva, sőt fenntartva azt, aki fenn van! Ha csak két-három ember is a kemény magból, de tartja odafönn a másikat, szinte kézzel-kézre adják, közben az vonaglik odafönt. Az is ehhez tartozik, hogy a kis színpadról mégis elrugaszkodót néhányan már várják, és megfogják, aztán mint az előbb. Ez nagyon megnyerte a

Koncertplakát hirdetőszlopról letépve

November 7. - Támadás!

Bocskay Csaba és Tímár Zoltán annó...

tetszésünket, és lelkesen mi is segédkeztünk ebben az igazi szubkultúrában. Természetesen mi is repültünk cserébe. Ez a kultúrtevékenység istenigazából a Slow Fermenting-re indult be, amikor is a zenekar rajongói ezt vehemensen előadták. A Sunstroke-ra mi vittük be a vad, irgalmatlan táncot, ami viszont a pestieknek tetszett. A Slowra már kettő hatása együtt érvényesült. Ha jól emlékszem ekkor történt, hogy leszakadt a hálós álmennyezet, ami nem is volt csoda, hisz minden „légben járó” rángatta, kapaszkodott belé. A zene természetesen nem állt le, sőt! Viszont egy helyi karbantartó külsejű egyén, aki információim szerint a technikus is volt, elkövette azt a hibát, hogy fontoskodva bejött az őrzöngés sűrűjébe. Az arcán az ült: „Na majd mindjárt rendet csinálók itt!” Ühümm! Viharos sebességgel menekült a ki tudja hány ütés és rúgás elől, amit ugyan nem neki szántak, de mivel bejött, ő kapta. Ez után már zavartalanul folyt a csata. Úgy érzem, kitettünk magunkért. A szentesi underground millió alaposan bemutatkozott Szegeden, nem csak a szegedieknek, hanem a vérprofi pestieknek is. Nem vallottunk szégyent, mi több, okoztunk meglepetést is, mind zenében, mind viselkedéskultúrában.

Még egy fontos elem: Bocskay Csaba barátom a Slow Fermenting-gel felvette a kapcsolatot, és hamarosan elküldték neki az est kazetta felvételét, így nem csak egyszeri élmény volt, hanem később sokat hallgattuk még ezt a brutális hanganyagot. A felvétel csodák csodájára túlélte a viharos agyon-

1993. Szeged, Sunstroke – A plafonon a háló!

hallgatásokat, és sokszoros átmásolásokat, így a kétezres évek elején sikerült digitalizálnom. A hanganyag nehezen emészthető, kegyetlen zajmassza, nem csak a pincehelyiség nem éppen optimális légtere miatt, de a sok meghallgatásban cérnavékonyra kopott szalag okán is. De azért kedves emlék.

A zaklatott és remek mókát kínáló éjszakának mintegy megkoronázása volt a januári hidegben a vonatra várás. Nem mintha melegünk lett volna, az állomás épülete pedig zárva volt. Éhezve, fázva, fel- és elcsigázottan egymásban tartottuk a lelket a buli kielemezésével. De ökörködtünk is, tulajdonképpen folytattuk, amit a koncert előtt alkottunk. Elsősorban Kovács Szabi barátunk vitte a prímet. Kabarészámának lényegét receptszerűen tudom megragadni: Végy egy adag háztartási kekszket, jól rágd meg, és a mélyről felharákol, akut téli taknyoddal megbolondított elegyet – melynek a fantázianeve, ha jól emlékszem: „kiscsirke” volt – látványos keretek közt helyezd el különböző bódék – akár egy lángossütő is lehet – falán és tetején. A keletkező fémresonanciájú becsapódási hangokat, a produkció előállítását, valamint az egyéb látvány- és audioelemek keletkezését, hosszadalmas, állkapocsgörcsöt és idegkimerültséget okozó one-man show keretében kommentáld. Íme, már kész is a Szabi-féle hajnali rettenet, amitől totál kiborulva, hörögve röhög az egész fáradt, de lelkes társaság. Lassan virradt, és az idő előre haladtával bizony növekedett a dohányosok nikotínéhsége. A cigi elfogyott, a boltok meg még nem nyitottak ki. Ez nem csak a hangulatot paprikázta, többen szerencsét próbáltak a kukák csikkartójánál, akkoriban még nem volt akkora a konkurencia, mint manapság. A cikkek fokozták a hisztériát, és úgy emlékszem egy-két keksz-bomba alapanyagát is. Miután azért a keksz is elfogyott, a kimerült csapatunk is megcsendesedett. Arra is emlékszem, hogy valahogy bejutottunk az elvileg még zárt pályaudvarra, és egy lépcsősoron ültünk. Az emberek vagy bóbiskoltak, vagy beszélgettek, emésztgetve a legújabb kalandunkat. Később hazafelé, a vonaton ketten Csabával ideológiai továbbképzésben részesítettünk két ifjú hölgyet, akik balszerencsésükre érdeklődést mutattak. Azt nem tudom, milyen utóhatást ért el a történelmi összefüggésekbe helyezett népnemzeti szónoklataink együttese a láthatóan testileg-lelkileg kifacsart leányzóknál. Mindegy is, nekünk ez volt a levezetés.

2013. január 23-án, napra pontosan 20 esztendővel azután, hogy megesezt az évfordulós buli, ismét Szegeden voltam, és elmentem a helyre, ahol mindez lezajlott. Különös érzés volt ott állni és felidézni emlékeim. Olyan hihetetlen volt, hogy mindez húsz évvel ezelőtt történt.

A következőkben más, egykori résztvevők, emlékezők beszámolóit adom közre, elsőként, az AKF olvasóinak már nem ismeretlenül, Bocskay Csaba barátom tett eleget felkérésemnek.

A Slow Fermenting, és a Sunstroke közös koncertje

Túri András barátom felkérésére ismét beleülünk a képzeletbeli időgépbe, és megpróbálom felidézni a 20 évvel ezelőtti Csongrád megyei underground történéseket.

A téma az egyik kedvenc, a '90-es évek legeleje, óriási death metal kultusz kellős közepe. Határtalan lelkesedés és hajviselet, na meg persze talpig felfegyverkezve a leszűkített farmer-nadrággal, magas szárú lábbelivel és valamilyen szörnyűséges „zenekaros” pólóval. Ez volt a trendi abban az időben. Őszintén megmondom, hogy így 20 év távlatából nem egyszerű visszapörgetni az idő kerekét, mi tagadás, a taglalt időben azért voltam egy-két koncerten. De megpróbálom összefoglalni, hogy mire emlékszem arról a napról. Persze internet sehol, mobiltelefon talán Japánban volt még csak akkoriban. Azért mégiscsak sikerült Szegeden összehozni egy jófajta, zúzó bulit

Erősen orientált fiatalok.

a Széchenyi téren, az akkori Rock-klubban. Megérdemli, hogy megemlítsük a nevét: Töfi volt az ott dolgozó kontakt beceneve, aki összehozta azt a 4 zenekart, és tette lehetővé, hogy felléphessenek ott és akkor. Két budapesti és két szentesi zenekar az egykori Pol-pot megye fővárosában. A Carrion (Folytatás), Slow Fermenting (Lassú Sorvadás) és a szentesiek: Faces (Arcok), Sunstroke (Napszúrás) bizonyított.

Persze autója senkinek sem volt, maradt a vasút, tehát a két zenekar plusz a rajongók, barátok, barátnők együtt átötyögtünk Szegedre. Viszonylag sokan voltunk, és rászabadultunk a városra. Még a kezdés előtt beugrottunk a „Vörös róka” nevezetű 3. osztályú szórakozóhelyre is. Emlékszem, hogy az „Ánizs pálinka” egy akváriumban foglalt helyet, és meghallgatva a csapos és a vendégek beszámolóit, gyorsan megértettük a helyiség elnevezésének a miértjét. Szeged abban az időben nem volt igazán eleresztve „alter arcokkal”, de azért jóleső érzés volt nézni a klub pincéjében a „felhozatalt”. Éppen csak átléptük a rendszerváltás utáni időszakot, és ekkor még minden belefért. A lent lévő kb. 200 metalos javarészt szegedi volt, de szép számmal hoztak a pestiek is magukkal fanokat, no és persze ott voltunk mi, szentesiek is!

A koncert igazi pince-buli volt, könnyen közös témát találunk az ottaniakkal, de az igazság az, hogy mi táncolni mentünk főleg, és a Sunstroke volt az első, amire igazán bemocantunk. (Elnézést, de a Carrionról és a Facesről nem tudok írni, mert ezen két zenekart kihagytam, a helyiség másik termében és a lépcsőn való beszélgetéseim miatt.) A számunkra oly kedves trió: Szabolcs, Bálint és Szocsó komoly lelkesedést váltott ki a résztvevőkből. Kegyetlen, irgalmat nem ismerő grindcore muzsikájuk gyorsan megmozgatta a közönséget. A szentesiek mindig híresek voltak róla annak idején, hogy ők kezdték a táncot, a state-divinget, azaz a színpadmászást. Most se volt másképp, számomra a mai napig ismeretlen újság munkatársnőjét kaptam telibe a színpadról való beérkezésemkor. (Ebből cikk is lett, ha jól tudom, a címe: „Ha Szentes, akkor Sunstroke”. – HomoErgaster) Ettől végképp elszabadult a pokol, rutinos tornamutatványok szórakoztatták a pince közönségét. Pogó és ugrálás, ugrálás és pogó, jó félóra megérdemelt szubkulturális non-stop pörgés és darálás jellemezte a Sunstroke-os srácok tökéletes fémmechanikáját. De nem volt irgalom, mert azonnal jött a Slow Fermenting. Ők is a technikás death-grind muzsika hívei voltak. Pikk-pakk, rá is érzett a közönség! Annyira, hogy a színpadmászás közben csak sikerült a pince plafonján lévő hálót megbontani, így új

látványelemmel bővítve ment tovább a show. Két szám különösen nagy ovációt kapott: „At plus drench” (Gennyben fürödve), és a „Carnage” (Öldöklés), de a görcsösen rángatózó rajongók végig kitettek magukért. A '90-es években, hogy egy pesti banda vidékre lejjön, igen nagy dolog volt, és a Slow Fermenting-nek csak a neve volt „lassú”, a zenéjük annál sebesebb. A koncert végén, lihegve és legalább két kilót fogyva rekonstruáltuk a bulit. Jól megnevettettük a Pestről érkezett hölgyeket arra a kérdésükre válaszolva, hogy milyen volt a koncert. ABSZOLÚTE! - volt a válaszuk. Hajnal is volt már, mire átbattyogtunk a szegedi nagyállomásra, fáradtan, de totál lelkesen, a koncert miatt. A Faces énekesének még egy szerelmi légyottra is volt energiája valamelyik váróteremben. De sokkal megmosolyogtatóbb volt a Sunstroke dobosának, Szabolcsnak a „kalandja” a lángososbódéval, de gondolom, Túri András barátom majd kivesézi ezt, ha akarja.

A Sunstroke évek óta újra aktív. Remélem, hogy a volt Slow tagok is gondolnak egy nagyot, és újra mehetünk majd Slow Fermenting koncertre!

Bocskay Csaba

Másodikként az egykori Faces, ma Enemy Efforts dobosa: Tímár Zoltán szemezet emlékeiből.

Faces koncert Szeged, '93 január

...Hogy is kezdjem? Hú Bandi, most megfogtál ezzel a kéréssel, mert sajnos nagyon régen volt. 20 év az sok idő, és inkább csak foszlányok jönnek.

Lelkes ifjú amatőrök voltunk, akik nem akartak mást, csak zenélni és koncertezni. A zenén keresztül kivétíteni, átadni az akkori társadalmi problémákat, világnézetet, stb. Mindezt úgy 16-17 évesen, úgy, hogy kb. két évvel azelőtt fogtunk hangszert a kezünkbe! A zenénk irányvonala: punk és hardcore stílusok keveréke volt, erős punk beütéssel! A koncertprogram max. 30 perc volt, 5 saját szám, a többi feldolgozás... CPG, ETA, 88, ANARCHYA. Tagok: Tímár Zoltán - dobok, Takács Tibor - ének, Schmidt Krisztián - gitár, Schmidt János - basszus.

A Sunstroke-ból Török Bálint intézte nekünk a fellépési lehetőséget, amit nagyon vártunk. Megtisztelő volt idősebb és jobb zenészekkel együtt koncertezni, ráadásul vidéken!

A vasútállomáson volt gyülekező „zenészek”, és „rajongók”, együtt. Mindenkinél volt valami... egy gitár, egy cintányér

A Jubász Gyula Művelődési Központban holnap, szombaton délután 4 órától gyerekeknek kezdődik foglalkozás a Lutraklubban, illetve a néptánc-csoportban. Este hét órától kezdődik koncert a Rockklubban, ahol fellép a **Sunstroke** (Szentes) és a Scowtermenting (Budapest) együttes. A Somogyi Könyvtárban holnap, szombaton délelőtt fél 11 órától óvodásoknak és kisiskolásoknak, délután fél 2 órától pedig a felső tagozatosoknak tartanak videofilmvetítést. Az ifjúsági házban megtekinthető Schmidt Andrea fotókiállítása, valamint Hranislav Mirkovic fotóművész kiállítása. Holnap, szombaton szintén az ifjúsági házban agykontroll-továbbképzés lesz egész nap, amelynek előadója az ausztrál agykontrolloktató, Elisabeth Jahsan. A Szegei Bábszínházban ma, pénteken délelőtt 10 órakor a Vidor-éret, január 24-én, vasárnap de.

állvány, stb... Kósa Csaba egy kanca - nem üveg! - borral érkezett! „Szegedig talán elég lesz!” felkiáltással. „Ha a kalauz hozzám szól, megölöm!”, és hangos mackózásba kezdett! Már akkor dőlünk a röhögéstől, majd Kovács Szabi viszontválasza egy hangos „Maci” volt, pontosabban egy „menekülő medve”, ahogy ő nevezte, és odaszólt Csabának, hogy „Gyere és rohadj el velünk!” (A „Mackó” nevű

hangeffektusról az októberi számban írtam, ott utána olvashat az érdeklődő! A „rohadj el velünk” pedig a kedvenc horrorfilmünk, a „Gonosz halottak” egyik örökbecsű szlogenje. Különösen részegen, vagy a felfokozott várakozás vad hangulatában szórakoztattuk ezzel magunkat. Szabi egyébként a tiszai strandon bugyborékolással és izsappal adta ezt elő, teljesen a filmet adaptálva, szörnyűséges hatásokat érve el. - HomoErgaster) Biácsi Peti és Rácz Tomi a váróteremben pogózni kezdtek, amit az ott ülők nem értettek - sőt rémült arccal néztek! Tamás odaszólt nekik: „Na mi van nagyí? Ez nem keringő!” Nem tudom pontosan mennyien lehettünk, de ahogy felszálltunk a vonatra, a kalauz arcán látszott a rémület. (Együttesek és rajongók ritkán mennek együtt koncertre, biztosan félt.) Szegedig vidám volt a hangulat, mindenki várta az estét. Nekem, mint fellépőnek, felgyorsultak az események. Megkerestük a klubot, és ahogy az ilyenkor lenni szokott, sorban beálltak a zenekarok, gitárbehangolás, dob beállítás és sörözés, stb... Kovács Szabi poénkodott, hogy ugorjunk ketten egy hátast a dobszerkóra... „Biztosan fájna!” + Szabi mackózik! Mi kezdjük az estét, mint előzenekar: „Párizs, London, Nápoly, ég már a bombáktól, akik még élnek, többé nem remélnék! Anarchista-terrorista!” stb... És elkezdődik a tánc! Lelkes volt a közönség, sőt még a végén ráadást is kértek. Ez azért volt számunkra öröm, mert a fellépők közül egyedül mi voltunk punkot játszó banda. A többiek death-metalt vagy grindcore-t adtak elő. Összegezzem a dolgot: a magam részéről ledoboltam egy koncertet, ami elég jól sikerült.

Végigpogóztam az összes együttest! Volt ott minden, ami kell, eldőlt hangfal, plafonról leszakadt álcahaló, vezetékek, szétépett póló és egyéb finomságok! Egyszóval: elfáradtam, jó volt. A hazaút már nyugösebb volt, bealudtam a vonaton. Valami rémlik, hogy Szabi egy lángosos bódét támad és „kicsirkéket” dobál a feliratra...! Örültek voltunk mindannyian!

Tímár Zoltán

A fentiekből immár sejtheti a kedves olvasó, hogy az a húsz esztendővel ezelőtti, téli nap, nem akármilyen szokványos naptári számjegy volt. Ezen a napon a szentesi Sunstroke jött, látott, győzött. Egy budapesti zenekarral közösen meghódította Szeged városának műértő közönségét. Ennek a jeles eseménynek állított most emléket ezen cikk...

HomoErgaster

tinivilág

Ha Szentes, akkor Sunstroke

Maradandó élményt nyújtott a Sunstroke együttes májusi fellépése Szentesen sokaknak — SZIBISZ szíriájú levélírónk nem túl réggen küldte el ugyanis hozzáink az előadást dicsérő, elismerő sorait. Igaz, Postabontás rovatunkba szánta — de hadd emeljük át ide, a Tinivilágba, annyira a fiataloknak szól. Különb, korántsem csak a Sunstroke lépett föl a Móricz Zsigmondról elnevezett műházban, a rocktalálkozó keretén belül, hanem az Avantgarde, a Cassion (Békéscsaba), a 6. sz. kórterem, a Nimród BKI, a The Faces, és végül, de korántsem utolsósorban, a vásárhelyi Undying is.

S hogy miért épp a Sunstroke-ot emelte ki a levélíró? Mert őket kísérte a legmeszebbmenő mérvű érdeklődés. Amint elterjedt a hír — írja —, hamarosan ők kezdenek játszani, rögvést megkritkult az udvaron, s az előtérben a tömeg, a terem pedig egyszeriben tele lett.

A színpadon három fiú zenélt: Bálint, Szabolcs és Szocsó. Jó fél órát játszottak a legteljesebb siker közlen, a közönség — mely részben tánca is perdült — ráadást is kért, és kapott. Ebből is látszik, mennyire népszerű a szentesi srácok között a Sunstroke; a baj csak az, hogy pénzhány miatt az együttes nem tud földágra vergődni, azaz nagyközönség elé kerülni. Epp ideje lenne országos amatőr rocktalálkózót szervezni, ahol a tehetségek bemutatnának, mit tudnak. Aztán már a piac döntene, azaz, aki tetszik a közönségnek, sikert arat, a menedzserek pénzt látnak benne, nos, azt fölkarolnák — a többi pedig levonhatná a következtetést. Senki sem hihetné magáról, hogy képes sikert elérni, csak épp nincs pénze közönség elé kerülni, kikeveredni az ismeretlenségből — s a tehetséges sem kényeszerülne pénz híján abba-hagyni, amit művel. Sok sikert, Sunstroke!

F. CS.

Homoergaster 1988-ban.

Az ajándék

Kurjantások, kiáltások vegyültek az erdő hangjaival. A fokok fejének összekoccanása messzire visszhangzott a fák között. Két vadász feszült egymásnak. Két ember, kik végsőkig elszánták magukat. Ez már nem holmi erőpróba volt a zsákmány fölött, hanem életre-halálra vívott harc egy lány szerelméért.

Káta hirtelen balra fordította fokosát, fülében sokáig csendgett, ahogy Fondor fokosa csikorogva taszított egyet rajta. A két férfi egy-egy lépésnyit hátraugrott. Néhány szívdobbanásnyi ideig kerülgették egymást, gyilkos tekintettel méricskélve a másikat. Most Fondor lendült támadásba, ám mielőtt Káta előtt termett volna, váratlanul a földre vetette magát és elgurult ellenfele lába között. Káta fordulva csapott, de Fondor elkezdte a végzetes csapást.

Kisvártatva ismét ott álltak egymással szemben, mint két dühödő bika. Légzésük zihált, szívük már-már a fülükben dobogott, akár egy révült sámán dobja. Fedetlen felsőtestükről patakokban folyt a verejték, varkocsba font hajuk kibomlott. Mindkettejük testét több helyütt vágások, zúzódások tarkították. Ebben a pillanatban ugyanarra gondoltak: nem fordulnak már vissza. Ma eldől, melyiküké lesz Délibáb szerelme.

Már két hónapja acsarkodott egyik a másikra. Az egész azzal kezdődött, hogy Fondor régóta kiszemelt szerelmét, Délibábot készült meglepni valami szép ajándékkal. Készíttetett neki Várkonnyal, a törzs kovácsával egy mives aranygyűrűt. Akkor találkozott Kátával, akinek vidáman elmesélte, hogy hamarosan Délibábbal összeházasodik, s visz is neki ajándékot. Mikor elköszöntek egymástól, Káta fortyogott a dühtől, hiszen ő már mióta Délibábot nézi. Nem hagyhatta annyiban, hogy ez a jöttment Fondor elorozza előle szíve választottját. Tetre szánta el magát...

Másnap Fondor vidáman indult kedveséhez, mikor mives gyűrűt akarta elővenni tarsolyából, biz' az szőrén-szálán eltűnt. Kereste mindenütt, kérdezgette a férfiakat, asszonyokat, még a gyerekeket is. Őrjöngve kutatta át az egész jurtafalut. Sehhol semmi. Senki sem látta, senki sem tudta merre, s hol lehet a mives gyűrű, a gyönyörű ajándék.

Estefelé Fondor elkeseredetten sétált az erdőszélen, mikor megpillantott a legelő mellett két ismerős alakot. Közelebb lopakodott, s akkor látva maradt a szája. Káta és Délibáb állt

ott, csendesen beszélgettek, majd Káta egy nemezbe csomagolt tárgyat adott át a lánynak. Mikor az kibontotta, elővette tartalmát, Fondor nem hitt a szemének. Az ő szépséges gyűrűje volt és annak a gaz, vigyorgó Kátának hálásan adott csókot Délibáb.

A lány a lenyugvó nap vöröses fényében szebbnek látszott, mint valaha. Hosszú aranyhaja egészen a derekáig ért, karcsú, törekenynek látszó testével odabújt Kátához, mint valami pajkos kölyökmacska. Átölelte a férfit, látszott rajta, hogy boldog, s nem is lehetne boldogabb.

Fondor iszonyatos haragra gerjedt. Másnap, pirkadatkor megkereste Kátát és akasztani hívta. Néhány vonás múlva már az erdőben tapodták a talajt. Egy alkalmas helyre érkezve pedig levették ingjüket és egyik kezükben fokost markolva araszoltak egymással szemben egy képzeletbeli kört rajzolva.

Fondor megint támadott. Ordítva rohant neki ellenfelének. Káta védekezni próbált, ám a felbőszült férfit nem tudta megállítani. Fondor leteppe és a porban fetrengve viaskodtak egymással. Hol Káta, hol Fondor kerekedett felül. Mindketten érezték, hogy erejük lassan a végét járja. Vajon ki bírja tovább? Káta megmakacsolta magát és hatalmas erővel rúgta hasba ellenfelét. Fondor szinte fel sem fogta fájdalmát, csakis Délibáb arca lebegett szeme előtt. Kátának közben sikerült felülkerekednie és fojtogatni kezdte Fondort. A férfi megragadta Káta karjait, de nem tudta lefejtetni a nyakáról. Érezte, hogy lassan elfogy minden levegője. Könnyek szöktek a szemébe. Részint a számtalan sebéből nyilalló fájdalomtól – ami most hirtelen felerősödött –, részint pedig szerelmét siratta. És ekkor váratlan dolog történt...

Fondor hirtelen szörnyű erővel szinte letépte Káta kezét magáról és a súlyos testet odább hajította. A következő pillanatban már talpon volt, s a birkózás közben elejtett fokosát elmarta a földről. Őrjöngve készült halálos csapást mérni a porban fekvő Káta fejére, amikor az füttyentett egyet, mire Fondor testébe bénító fájdalom nyilallt.

A férfi a földre rogyott, jókora nyílvevessző állt ki a hátából. Percei voltak hátra az életből. Káta rögvest talpon termett, aztán füttyentett még egyet. A bokorból szép, karcsú alak bújt elő. Hosszú aranyhaja egészen derekáig ért...

Fondor a földön fekvő még ránézett a gyilkosára. Lassan elhomályosult előtte minden, csak egy valamit látott: a gyilkos ujján megcsillanó mives aranygyűrűt...

A. G. Stone

Értelmetlen egypercesek

A varázslatos teázás

A szerzetes lótuszülésben helyezkedett el. Egyenes gerinccel elmélkedett, miközben az előtte gőzölő teát figyelte. Szertartásos mozdulattal keverte meg a forró italt a kiskanállal, majd a szájához emelte a porceláncsészét és kortyolt egyet belőle. Lehunyt szemmel élvezte az ízt, majd lerakta a csészét maga elé. Lassan fújta ki a levegőt. Sójájtása ködként gomolygott. A Himalája bércein mindig nagyon hideg volt, és ő kinn ült a szabadban. Alatta iszonyatos mélység, fölötté a kolostor lépcsője. Jobb kezével felvette a mellette heverő kisméretű imamalmot, és forgatott rajta párat, majd visszarakta a földre. Aztán újra a teának szentelte a figyelmét. Olyan öröm áradt szét az összes kecskeszakállal ékesített arcán, mintha a világ legfinomabb italát élvezte volna éppen. Neki talán az is volt. A csésze szinte a szájához nőtt, amint belekortyolt. A kopaszra borotvált fejen mosolyogva verődött vissza a napfény. Ó igen, a Himalája bércei...

Lerakta a csészét, és megforgatta az imamalmot, miközben

lehunyt szemmel a légzésére figyelte. Aztán az óramutató járásával megegyezően háromszor megkavarta a teáját. Földöntúli örömmel a szájához emelte a csészét, de ekkor felrobbant a feje.

A megmentő

A csinos, fiatal nő nagyon sikoltozott, amikor a gazfickók két oldalról megragadták.

- Most elkaptunk, te kurva! - morogta az egyikük, egy nagyorrú, emelyítően büdös csavargó. - Mindjárt megtudod, hogy mi a jó!

- Ilyet otthon sose kapsz! - bólogatott a másik, egy fekélyes arcú, szuvas fogú alak, miközben a melleit fogdosta. - Csodálatos élményben lesz részed.

Szájszaga szinte letaglózó volt. A nő megpróbált kiszabadulni támadói szorításából, de sajnos esélye sem lehetett rá, hiába kapálódzott. A sikátor kihaltak tűnt, az éjszaka pedig kegyetlenül nyomasztó hangulatot árasztott. A barna hajú,

húszas évei közepén járó hölgy finom vonalakkal rendelkező arcán határozott rettegés áradt szét. Mohó kezek a fenékét fogdosták, és a szoknyáját tépkedték.

- Mindjárt meglátod, csak várj... ott a kuka mögött kapsz valamit.

- Kérem, ne!

Már majdnem rosszul lett az undortól vegyes félelemtől, de ekkor megérkezett a megmentő!

A férfi magas volt és izmos. Acélos pillantása mintha mindent felölelt volna.

- Zavarok?

A támadók megdermedtek egy pillanatra.

- Húzz innen a picsába, amíg megteheted! - kiáltott aztán az egyikük, és elengedvén áldozatát, elővett egy rugós kést. - Mindjárt kiszablak, te féreg! Miért kell mások dolgába ártanod magad?

Előrelépett párat, de ekkor az idegen gáz sprayjel a szemébe fújt.

- A kurva anyád! - kiáltott a csavargó, ám ekkor olyan ütés érte az arcát, hogy tüstént összeesett.

A másik férfi ekkor rémülten hátrálni kezdett.

- Csak szórakoztunk kicsit... nincs abba semmi rossz!

Az idegen rámozdult, mire rohanni kezdett a sikátor túlsó vége felé. A megmentő fölényesen nézett utána, és elrakta a gázsprayt. A nő odaszaladt hozzá, és valósággal a nyakába omlott.

- Jaj, istenem, csodálatos, hogy éppen erre járt, köszönöm! - hadarta megkönnyebbülten. - Sose hittem volna, hogy vannak még ilyen úriemberek! Az élete kockázatásával védett meg a legrosszabbtól! Ha nem jön, nem is tudom, mi lett volna, bele

se merek gondolni! Hogy hálálhatnám ezt meg?

A férfi mosolyogva nézett rá.

- Úgy, hogy szétrakod a lábad.

A gyászoló szerzetes

Rinakocsa magába mélyedve sétált a hóesésben. A barátját gyászolta, aki meghalt: szétrobbant a feje. Az értelmetlen halál miatt mázsás súlyok nyomták Rinakocsa vállait. Istenem, miért? Miért, miért, miért? Annyira nyomasztotta a bánat, hogy körülötte megolvadt a hó.

A bajnok

Krull, a barbár akár egy rendíthetetlen szikla magasodott a földön szenvedő ellenfele fölé. Az aréna földje vöröslött a vértől. A közönség valósággal őrjöngött a gyönyörűségtől. A medvetestű harcos kíváncsian figyelte a cézár kezét: hüvelykujj a föld felé nézett!

- Halál, halál! - ordították ütemesen a nézők.

Krull ekkor megemelte a hatalmas kétkezes kardját, és levágta a saját fejét.

A könnyelmű hölgy

A göndör hajú, izmos pasas begombolta a sliccét, és a kuka mögött heverő nőre nézett. A sikátor kihalt volt, a sötétség nyomasztó. A fiatal nő halkán sírdogált.

- Legközelebb figyelj oda, hogy kivel menteted meg magad! - mordult rá a férfi, aztán faképnél hagyta.

Szörcs

MEMENTO MORI

Az épületeket elválasztó szűk sikátort lezáró kovácsoltvas kerítés tetején landolt. A több mint két méter magas rozsdás kapun meredező lándzsaszerű hegyek úgy nyársalták föl, mint egy megtermett izgó-mozgó bogarat a rovargyűjtemény palettájára. Az egyik félméteres vasrúd jobb oldalt hatolt be, közvetlenül a szegycsontja mellett és a tüdejét átszúrva, alvadt vértől mocskosan kibukkant a hátán. A másik recsegve eltörte a bordáit, majd a szívét felhasítva megakadt a lapockájában. Akkorra már az a tüdő nem cserélte az éltető levegőt és a szív sem pumpálta az erekbe a vért. Halott volt, mégis tehetetlenül kapálózva lógott a kerítésen. Beesett, fényüket veszített, fakó szemeivel meredten pásztázta a világot, ami üvöltve, pániktól féltőlten rohant a pusztulása felé.

Nem sokkal ezelőtt, amikor támadói friss áldozatok után indulva otthagyták, a sokk és a sérülései megtették a dolgukat. Kiterített holtteste sebektől tarkítva hevert a mélygarázs hideg betonján. Szakadt, sűrűre öltönyének maradványait mélyvörös foltok áztatták, és már alig hasonlított arra a jó kiállítású, harminc éves férfira, aki egykor volt. De a fertőzés, ami a harapásokból a szervezetébe jutott, retúrjegyvet váltott neki a halálból.

Valahol mélyen, kihűlt agyának belsejében (ellentmondva a természet törvényeinek, úgy akadozva, akár egy rosszul beállított motor) beindult valami. Siváran, az életet morbid módon utánozva. És ez a valami csak egyetlen parancsot követett: a csilláphatatlán éhség sürgető kínját. Kinyitotta kifejezéstelen szemeit, s recsegő ízületekkel, darabos mozdulatokkal felállt a földről. Imbolyogva, mint egy láthatatlan zsinórokkal vezérelt marionett bábú, ösztönösen megindult az épület lépcsőházába nyíló ajtóban tülekedő horda után.

Bal lábikrája szétmarcangolt izmai körül nadrágjának rongyai lengedeztek. A fehéren világító sípcsont fölött minden lépésnél megbicsaklott a térdje. Feje a nyaka oldalán tátongó

sebtől jobbra dőlve csaknem a vállára hajolt. Éhesen őrlő fogai csupaszon virítottak lerágott ajkai helyén. Leharapott orra csupán két sötét lyuk arcának roncsaiban. Pokolbéli megjelenését bizarr módon egészítette ki a nyakában lógó riktó sárga színű, mosolygó smile jelekkel díszített nyakkendő.

Bicegve átbotorkált a parkoló autók között, és hörögve követte a lépcsőházban nyüzsgő holtak tömegét. Többé már nem volt ember, csak egy érzelmek, gondolatok és emlékek nélküli lény, ami az élők húsára vágyva, gépiesen haladt a célja felé.

A többi fertőzöttel tartva négy emeleten keresztül egészen a tetőig üldözte a két túlélőt. Amíg az élőhalottak nagy része acsarkodva rávetette magát a csapdába esett sikoltozó nőre, ő néhány másik szörnyeteggel egyetemben a tető széle felé rohanó fiatal férfi után eredt. Leendő áldozata egy közel három méteres ugrással átlendült a szomszédos ház tetejére. Értelem és józan megfontolás híján, pusztán a primitív ösztöneire hagyatkozva utána lépett és pörögve lebecskázott a mélybe, egyenesen a kerítés hegyes tetejére...

Hónapokig volt feltűzve. Ha túlélők jártak az utcán lopkodva, riadtan menekülve, megérezte őket és felélénkülve kapdosott feléjük. Ha a holtak seregei mentek el a közelében, tudomást sem vett róluk. Számátalan küzdelmet végignézett a vér szagától megrészegülten vergődve. Teste lassan bomlásnak indult, de ő csak az éhséget érezte. A tél beköszöntével aztán megfagyott a portyázó holtak ezreivel együtt.

- Nem hittem volna, hogy még találkozunk - mondta a vastag kabátba burkolódzott nő, és a kerítésen lógó fagyott tetem nyakkendőjét tanulmányozta. Csak kék szemei látszottak ki prémium szegélyezett kapucniája alól. Száját és orrát kockás sál védte a metsző hideg szélről.

- Ha ez nincs, nem ismerlek fel. Emlékszem, mennyire utáltad, de persze azért hordtad a kislányunk kedvéért. Tudom, hogy nem hallod, és amúgy sem értenéd, amit mondok, mégis elmondom: ő jól van. Túléltek, egyelőre. Úgy néz ki, a hideg

nekünk dolgozik, és állítólag fönt, északon újraszerveződött a kormány. Arrafelé biztonságos - a nő hátranézett az utcán szorgoskodó társaira, akik baltákkal és csákányokkal adták meg a hóból kiásott holtaknak az utolsó kegyelemcsapást.

- Annyi minden történt azóta, hogy elmenekültünk. Az első hullámot egy erdei faházban húztuk ki. Nagyon nehéz volt nélküled, de megtanultunk túlélni. A fertőzöttek főleg a városokban voltak. Elkerültük őket, amennyire tudtuk. Szerencsénk volt. Csatlakoztunk egy túlélő csoporthoz, és ők megtanították, hogyan kell végképp megölni a holtakat. Az agyuk a gyenge pont, azt kell elpusztítani - a nő könnyez

szemmel megragadta az övébe tűzött szekerce nyelét.

- Most északra megyünk a többiekkel. Útközben ahányat csak tudunk, elpusztítunk, nehogy tavasszal újra életre keljenek. Azt beszéljük, a menedéken megvan az ellenszer, és megállítható a vírus továbbterjedése. Remélem, nem csak hiú remény. Reméljük. Mielőtt megteszem, amit meg kell tennem, szeretném megköszönni. Ha te nem vagy, esélyünk sem lett volna. Mindig emlékezni fogunk rád, és hogy aznap ott a garázsban feltartottad őket. Mindig szeretni fogunk. Ég veled! - búcsúzott a nő, és fegyverét magasan a feje fölé emelve lesújtott...

barley rover

Az utolsó emlék

Tor úrhajója bolygókörül pályára állt. A kamerák azonnal ontani kezdték a képeket a felszínről. Harminc keringés után Tor parancsot adott a számítógépnek a leszállópálya kiszámítására és egyúttal a robotpilótának adta át a manőverezést. Becscolta az övét, kényelmesen hátradőlt és összefoglalta feladatát.

A csillagközi bányajáratok már évtizedek óta jártak erre a területre, úgyhogy irányításukat számítógépek végezték. Időnként előfordult, hogy egy-egy szállítóhajó meghibásodott az út során, ilyenkor a számítógép az első útba eső bolygóra vezette és leszállította. Tor munkája abból állt, hogy felkutassa a teherhajókat, megjavítsa őket és a számítógépek segítségével ismét újtukra bocsássa. Most is ezt a feladatot kellett vége-hajtania.

A rázkódásból érezte, hogy a bolygónak légköre van, bár a műszerek igen ritkának jelezték. Felhők hiányában tisztán megfigyelhette az alatt elsuhanó kopár tájat, ami jórészt homokból és kövekből állt. Csodálkozva fedezett fel néhány folyómederre emlékeztető rianást és gigantikus méretű völgyet. Hatalmas kialudt vulkánokat is látott, a legmagasabb elérte a 23 kilométert. Az északi és déli csúcsokon fehéres elszíneződést tapasztalt, amely a mérések szerint fagyott széndioxidból és vízből állt. Legmeglepőbb azonban a bolygó tükéletesen vörös színe volt. Tor nem látott még ehhez hasonlót, pedig sok planétán megfordult már.

Eddig jutott töprengéseiben, amikor elérte a felszín feletti ötezer méteres magasságot. A sebességet 2000 km/óra csökkentette és visszavette az irányítást. Bekapcsolta a jeltevőt és a teherhajó keresésébe kezdett. A monitoron feltűnt a két jármű pozíciója és halványan egy harmadik is, de ezt Tor valamilyen visszaverődésnek gondolta. Valahol lent a vörös homokban megpillantotta a teherszállító körvonalait. A két képernyőjel összeforrt, de az a harmadik jel is stabilan tartotta helyzetét.

- Első dolgom lesz, hogy megnézzem ezt az átkozott masinát - határozta el a radarra pillantva.

Néhány kör után óvatosan letette az úrhajót néhány száz méterre a másiktól. Amíg a felkavart por elszórt, elvégezte a légkör analízisét. 95% szén-dioxid volt, a nyomás a századrésze sem volt a megszokottnak. A hőmérséklet -15 C fok és élénk nyugati szél fújt. Kicsatolta az övét és az úrhajó hátsó részébe ment a ruhájáért. Miután végzett, magához vette a szerszámait és belépett a zsilipkamrába. Néhány pillanat múlva lassan lesétált a rámpán és a bolygó felszínére lépett.

- Jó, hogy van ez a ruha. Utálom a szelet - dörögte magának.

A járás nem okozott különösebb erőfeszítést, lévén a kisebb gravitáció. Tíz perc elteltével már a másik úrhajó alatt állt. A hordozható terminál segítségével utasította a fedélzeti számítógépet az ajtó kinyitására és a létra leengedésére. Felkapaszkodott, majd célba vette az irányító központ helyiségét. A szállító öreg

masina volt, Tor jól ismerte a berendezését.

Végigugrált a folyosókon és hanyagul félretolta a vezérlő ajtaját. Odabent minden a megszokottnak látszott: a kijelzőkön betűk és számok váltakoztak. Tor gyakorlott mozdulattal bepréselte magát a székbe és hozzákezdett a fedélzeti számítógép kikérdezéséhez. Pár perc múlva felemelkedett és a hajtóművek felé indult. A hiba kijavítása talán két órát tartott, ezután visszatért a vezérlőbe és ellenőrizte a működőképességüket. Miután minden rendben lévőnek talált, felvette a kapcsolatot a járatvezérlő számítógéppel. Néhány kontrollkód után újabb monitorok világosodtak ki, jelezve, hogy megtörtént a vezérlésátadás. Tor még egyszer körbepillantott, majd elhagyta a teherhajó fedélzetét. Egyetlen feladata volt még, a saját járművére visszatérve kiadni a felszállási parancsot.

Mikor az ajtó becsukódott mögötte és újra a vörös homokon állt, jobban szétnézett. Mivel a felkavart por addigra teljesen leült, fantasztikus látványban lett része. A legcsodálatosabb az égbolt rózsaszínűsége volt.

Már épp menni készült, mikor megpillantotta azt a furcsa tárgyat a távolban. Fehéres színével eléggé kiugrott a vörös háttérből. Ilyen messziről nem tudta eldönteni, mi lehet az. A mellkasára erősített panelen megnyomott egy gombot, mire a sisakja belsejében lévő távcső a szeme elé ereszkedett. Az automatikus beállító-rendszer azonnal éles képet varázsolt elé. Tor szinte felkiáltott meglepetésében. A bolygó homokjában egy mesterséges szerkezet pihent.

- A radarjel! - villant agyába a gondolat.

Némi tanácstalanság után úgy döntött, közelebről is megvizsgálja a különös objektumot. Miközben a tárgy felé baktatott, utasította a fedélzeti számítógépet egy analízis elvégzésére. Mire a gép elkészült az eredménnyel, Tor már szabad szemmel is kivette a szerkezetet. A monitoron csak némi radioaktivitásnak volt jele, ezen kívül csekély folyékony hajtóanyagnak.

Mag a objektum egy három lábon álló, szabálytalan alakú test volt. Körülbelül másfél méter magas lehetett, tetején egy kerek, homorú tárgygal. A szerkezetből két hosszú kar nyúlt ki, az egyik felfelé, a másik lefelé. Tor közelebb gyalogolt, de az objektum nem reagált rá. A számítógép sem jelzett semmilyen reakciót. Ekkor már apróbb részleteket is felfedezett a tárgyon. A tetején két nagy és két kisebb henger alakú kiemelkedés látszott, baloldalt alul pedig egy gömb formájú tartály. Azt is észrevette, hogy a felső korong közepéből egy rövid kar nyúlik ki. Eközben a számítógép megüzente, hogy a test alumíniumtövezet, súlya 600 kilogramm lehet és nincs élőlény a belsejében. Ez utóbbi közlés kissé megnyugattatta Tort, aki már csak tíz méterre állt a tárgytól. Bátran közelebb lépett.

Nem látott nyomokat a porban, bár ez ebben a szélben nem is volt meglepő számára. Így közelről kitűnt, hogy a tárgy régóta itt lehet, mert minden zugban vörös por látszott. Tor körbejárta az objektumot és minden oldalról megvizsgálta. Nem talált rajta semmiféle nyílást, de még ajtót sem. Némi töprengés után arra a következtetésre jutott, hogy az előtte

nyugvó tárgy egy személyzet nélküli, számítógép-vezérelt felderítőszonda lehet. A szonda primitívségéből ítélve nem jöhetett messziről és valószínűleg már régóta nem működik. Azt is el tudta dönteni, hogy a tárgy készítői nem tartoznak az általa ismert civilizációk egyikéhez sem. Tor ugyanis jól ismerte az ilyen automatikus irányítású járműveket, de ez mindegyiktől különbözött.

Bár a szonda oldalán talált valamiféle ábrákat vagy jeleket, azok sem voltak ismerősek. Az egyik ilyen ábra egy piros-fehér csíkokkal borított téglalap volt, amelynek bal felső sarkában csillagokkal díszített kék terület volt. Tor el sem tudta képzelni, miféle információt hordozhat ez a jel. Mellette látott néhány jóval egyszerűbb ábrát, ámde ezek sem mondtak neki semmit. Nem látta viszont az egyezményes jelöléseket és az azonosítókódokat. Ezek hiányában pedig nem tudta meghatározni a szonda származási helyét.

Ez azért is furcsa volt, mert amikor a bányajáratokat elindították, felmérték az útvonal közelében található bolygókat, mint potenciális vészleszálló helyeket. Az adatokat pedig

betáplálták a vezérlő számítógépbe a szükség esetére. Ezek a felderítések viszont azt mutatták, hogy nincs magasabb rendű élet a rendszer égitestein. Pedig a nyolc bolygó és a nagyobb holdak némelyike alkalmasnak látszott ennek kifejlődéséhez.

Végül Tor fényképeket készített a beépített kamerával és a szerszámai segítségével leszerelt néhány szerkezeti elemet. Visszasétált az űrhajójához és gondosan elcsomagolta a tárgyakat. Elfoglalta a helyét a pilótaülésben és kiadta az engedélyt a teherhajó felszállítására. Miután a hatalmas test eltűnt a magasban, becsatolta magát és ő is felemelkedett. Még egy utolsó pillantást vetett a halványuló radarjelre, majd kikapcsolta a keresőt. Az űrhajó lassan elhagyta a bolygót és a csillagok felé indult. Tor még nem kapcsolt utazósebességre, mert a műszerek erős radioaktivitást sugárzó aszteroida-gyűrűt jeleztek előtte.

- Milyen érdekes - gondolta magában -, hogy egy bolygót két aszteroida-gyűrű is övezzen?!

Ebenezer

Új idők

„Amikor elfogadod azt, ami van, minden pillanat a legjobb. Ez a megvilágosodás.”

(Eckhart Tolle)

Prológus

A hatalmas sárkány felordított. Bömbölése visszhangzott az egész erdőben. A madarak ijedtükben káromgöcsök és vinnyogások közepette elrepültek. György előre rántotta a kardját, egyenesen a bestia koponyája felé. Az azonban gyorsabbnak tűnt. Felugrott a levegőbe és nehéz, vaskos farkával a levegőbe repítette Györgyöt, aki egy fának csapódott. A páncélja ugyan megvédte az eséstől, de így is hatalmas fájdalmak voltak. A sárkány, kihasználva a lovag gyenge pillanatát, tátott szájjal feléje ugrott, felkészülve rá, hogy kettéharapja. György gyorsan a kardjához nyúlt, s még mielőtt a bestia elérhette volna, beledöfte a kardot, a sárkány állkapcsába.

Ekkor óriási bömbölés töltötte meg az erdőt. György ijedtében a földre tapaszott a kezeit, majd kihúzta a kardját a csontból és félreugrott. A sárkány hátrált pár lépést, és közben dühösen, fájdalommal telve csapkodta hatalmas, borotvaéles tüskékkel beborított fejét. György ismét támadó állást vette fel, és felkészült a következő szúrásra. A sárkány szemei izzódtak. Rásziszegett a lovagra, és újból nekirohant. György úgy érezte, ez lesz a legelőnyösebb helyzet, mivel így egyenesen a bestia koponyájába tud döfni. Ám a sárkány ennél rafináltabb volt. Mielőtt elérte volna Györgyöt, kitárta két hatalmas szárnyát, és egy könnyed csapással felröppen.

György ösztönösen hátrálni kezdett. A sárkány szinte már csak egy kis pontnak tűnt az égen. Ekkor megfordult, és zuhanó repülésben szállt a lovag felé. György elugrott, és a sárkány kemény koponyájával érkezett a földre. A nagy dörrenésbe beleremegett a föld, s körülötte repedések keletkeztek. A sárkány kábultan próbált meg talpra állni. A szédülés azonban eluralkodott rajta, és az oldalára fordult. György ezt az alkalmat látta a legjobbnak arra, hogy végezzen a bestiával. Előre szegezte a kardját, majd nekirohant. A kard áthatolt a kemény bordák közt, és egyenesen a szívbe fúródott. A sárkány felemelkedett és kihúzta mellkasából a kardot, de már későn. Hatalmas mancsával próbálta elállítani a vérzést, de hiábavaló volt. Újabb vérfagyasztó üvöltéstől remegett az erdő. A sárkány egy ideig a fájdalomtól vergődve forgolódott. Halkan morgott

valamit a saját, érthetetlen nyelvén, majd kilehelte a lelkét.

György egy darabig dermedten nézte az élettelen testet. Most tudta csak igazán felmérni, hogy milyen ellenséggel szállt szembe. A sárkány háromszor akkora volt, mint ő, és legalább hat méter hosszú. A fejétől, egyenesen a farkáig halálosan éles, hosszú és vastag tüskék borították mindenhol. Félelemkeltő külseje volt. György lehúzta fejéről nehéz sisakját, és kitérte arcából izzadt tincseit. A kardját a földre dőfte, jelzésként az arra járóknak, hogy ő volt az, aki megölte az utolsó sárkányt, ami a világon létezett. Majd sarkon fordult, és az erdő felé indult, ami visszavezetett a várba.

Már esteledett, mikor különös zümmögést hallott, először csak halkán. György jól ismerte az erdőt, és ez a zümmögés nem hasonlított egy rovaréhoz sem. Majd egyre hangosabb lett, és egy idő után már a feje felett hallotta. Mikor felnézett, csak egy nagy fénynyalábot látott, ami elvakította. Ösztönösen az arcához kapta a fejét, és lehajtott fejjel próbált meg tovább menni. A fénynyaláb azonban követte. György futni kezdett, de egy fának ütközött. A fény ekkor kialudt. Mikor végre ki tudta nyitni a szemét, körülnézett, de nem látott senkit. Az erdő sötét volt és csendes.

- Figyelj rám, György! - a hang olyan volt, mintha a saját fejében szólalt volna meg.

- Ki van itt? - kérdezte riadtan, s közbe idegesen forgatta a fejét.

- Figyelj rám, György! - hallotta ismét.

Ekkor egy kicsi alakot látott feltűnni a sötétben. Úgy tűnt, hogy csak egy gyerek, ezért György jóindulatúan elindult felé. Ám ahogy közeledett, a kis alak egyre torzabbnak tűnt. Hihetetlenül vézna volt. A feje hatalmas, a kezei hosszúak, akár a fa ágai. György ekkor pillantotta csak meg az arcát. Mélyfekete, nagy, mandulavágású szemei, vékony szája és tompa orra volt. A bőre sápadt, szürkés. György a kardjáért akart nyúlni, de ekkor jutott eszébe, hogy a legyőzött sárkány mellett hagyta.

- Figyelj rám, György! - mondta ismét, csakhogy a szája nem mozgott, és hangot sem adott ki magából. A gondolatával beszélt hozzá.

- K-K-Ki vagy te?

- Eljött az idő, hogy megértsd - valamilyen láthatatlan erő húzta a kicsi lény felé. György nem tudott ellenállni, de nem is próbált. Különös, megmagyarázhatatlan bizalmat érzett a furcsa szerzet iránt. Úgy érezte, mintha már régóta ismerné. A szerzet kézen fogta őt. Ekkor újra átpásztázta őket a vakító fénynyaláb, majd mindketten eltűntek.

Nautilus

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sárkánytánc

Én vagyok a próba.

Szárnyam ködből és álmokból. Szavam mennydörgés, akaratom villám. Szemem tűz és jég. Szarvam a fájdalom, karmom a kétségbeesés. Szívem szélvihar.

Kiállsz engem, vagy elfújlak, mint egy porszemet.

A gyártelep felé indulok, oda beszéltük meg a legújabb jelölttel.

Különös egy fickó! Van benne valami egészen furcsa, magam sem tudom, micsoda. A szeme túl kék... Újabb forduló a táncban, talán méltó partnerem lesz.

Ez már a Maglódi út. A villamossín ridegen csillog, a kora esti ég ködszürke bársonya most változik sápadt narancsra, ahogy az erőtlen nap a betontömbök mögé hanyatlik.

Szeretem ezt a környéket a potyogó vakolatú bérházaival, kőkerítéseken figyelő macskáival, sötét kapualjaival. Talán nem kéne. A környék nem szeret senkit, még a macskáit sem.

Sok helyütt voltam a világban és azon kívül. Láttam igazán zord és gonosz helyeket is. Líbia pokla iszonyú volt... ám Kóbánya alsó lélekölőbb a maga közönyös módján.

Megborzongok a hirtelen feltámadó, nyirkos szélben. A lebontásra ítélt, kihalt gyártelep üres héjnak tűnik, ahogy hatalmas ablakain átragyog a lemenő nap fénye. Mintha csak oszlopokból álló rom lenne máris. Kéményei olyan valóságosak, ahogy a lángoló égbe dőfnek a táblás üveg-hodály fölött, akár egy szurreális festmény hatásvadász alakzatai. Igazán stílusos helyszín az összecsapásra, mindig volt érzékem az ilyesmire.

Belépve látszik, hogy az épület nem csupa óriási ablak, hanem egy vasgerendákkal alátámasztott betonfészek. A teljes falat elfoglaló, osztott üvegtáblák jó pár méterrel a padlat felett eresztik be az alkonyatot. A toronydaruyi messzeségben húzódo mennyezet a nyílt tér érzetét kelti. Micsoda monstrokot szerelhetek itt!

Oldalt vaslépcső vezet fel az ablakok magasságában lévő szervizjáratig. Felkapaszkodom, hogy kinézhessek. Nekidőlök az üvegnek, és bámulom a dudvás gangot és a távoli forgalmat. Hamarosán meg kell érkeznie.

Én vagyok a szélkötő. A hajamba fonom őket. A vihar szeme vagyok. Palotám hetvenhét ablaka mögött várok a Hősre. Szívemet a hetedik szoba zárt ajtaja mögött hagytam. Húgaim mind boszorkányok, fivérem démonok, anyám az Árnyak Királynője, atyám a Rettenet Vörös Királya. És eljön hozzám a Hős, ahogy mindig.

Megérkezett. Odalent vizslatja az épületet, talán látja is az árnyékomat az ablak mögött. Végre összeszedi a bátorságát, és elindul befelé. Lemegyek a vaslépcsőn, hogy illendően köszöntsem. Éppen akkor érek le, mikor megjelenik a nyitott ajtóban. Egy percig csak nézünk egymás szemébe. Én álmokat látok a tekintetében; mesékről és diadalról. Ő vajon mit láthat az enyémben?

Lassan, tanácstalanul végigmér. Talán azt hitte, hogy borzasztó leszek, félelmetes, esetleg csábító. De erre nem számított.

Ez az első csapás, amit rá mérek.

A Hős varázsfegyvere megremeg kezében, ahogy szembenéz minden emberfia legzordabb ellenével. Szívét vasmarokra fogja a rettenet, inábol kiszáll az erő. De meg már nem futamodhat, miután belépett az iszonyat barlangjába.

Jégheletem csillámlóvá fagyaszt körülötte mindent, és ebben a tükörben meglátja saját eltorzított arcát.

Edzőcipős lába biztos támaszt keres pillanatnyi gyengeségében: megtántorodik kissé. Kénytelen elfogadni, amit lát, mert tudja, hogy sosem hazudok. Ezernyi lehetőség fut át az agyán: hogyan lehetséges, hogy olyan vagyok, mint ő? Hallom a gondolatait: „Az az öregember a Garabonciásban megmondta, hogy ha megpillantom az arcát, takarjam el a sajátomat, ne nézzek a szemébe! Azt is megmondta, hogy ezt el fogom feledni, és onnantól fegyverem már csak az elfogadás lehet...”

Felemeli fegyverét, és a válaszcseppek közül levágja a szarvamat. Majdnem felnevetek...

- Mire való ez? - lépek hozzá közelebb. - Látod, nem vagyok szörnyeteg! Leülhetnénk együtt a Garabonciásban, és egy pofa sör mellett beszélgethetnénk. Nem lenne kellemesebb? Sokat mesélhetnék, nagy titkokat is. Hagyjuk ezt a gyerekes dolgot a fenébe!

Fáradt, látom rajta, sokat vándorolt a pusztaságban, míg rám talált. Szeretné abbahagyni ezt az egészet, valami más megoldást keresni...

Ez a második csapás, amit rá mérek.

A fegyver haszontalan vasdarabbá válik mérgező füstötől, melyet rá fújok észrevétlenül. A Hóst három szépséges szolgálóm köti meg selyemfényű hajával, buja karjával, mézédés szavával.

Az elsőnek fekete a haja, akár kietlen pusztában az üres éj. Szeme távoli csillag. A neve Magány. A másodiknak méregzöld fürtjei, mint zúgó tengerár temetnek maguk alá. Szeme örvény, Kétségbeesésnek hívják. A harmadik a legszebb, szőke hajzuhataga anyaölben ringató, élő, meleg bársony. Szeme álmosító kandallótűz. Önsajnálata a neve.

A Hős hangja rekedt, bizonytalan, mikor megszólal:

- Azért jöttem ide, hogy megküzdjek veled! A sorsomat elkerülhetem ugyan, ha úgy döntök...

Kicsit elhallgat, visszaemlékszik arra, amit az öreg tanácsolt neki: „Csapásai a szívedet célozzák majd, ezért légy erős és tántoríthatatlan törekvésedben! Magadat, ha ismered, célod és akaratod, ha rendíthetetlen, kiállod akkor!”

- De bármennyire is vágyom rá, nem ez a céloom - folytatja. - Nem ez az Akaratom!

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Eltépi szolgálóim köteseit, eltaszítja tapadó karjukat, és kivédi a csapásomat. Egy suhintással levágja a karmaim.

Mosolygok.

– Nocsak! – nevetek rá. – Talán még le is győzhetsz... Vajon mihez kezdesz majd utána?

Értetlenül néz rám izzadságtól csapzott fürtjei alól.

– Azt gondoltad, Hősnek lenni csak addig tart, amíg a csata? – hunyorítok felé. – Azután kezdődik csak a léthosszig tartó küzdelem! Még inkább idegen leszel a hétköznapi emberek közt. Nem élheted az ő életük többé, nem álmodhatod az ő álmaik, és nem követheted el a bűneik. Mert örökkön örökké, minden pillanatban látni fogod a végzetes igazságot. Akkor is, amikor nem akarod.

Tekintete elfelhősödik, ahogy végre megérti, miről beszélek. Az utolsó forduló következik a táncban.

– Mind ugyanolyanok vagytok – suttogom lenézően. – Csak a diadal érdekel titeket, de nem tudjátok, mivel jár a győzelem. Soha többé nem lesz visszaút, végérvényesen Más leszel. Egészen biztosan ezt akarod? Méltó vagy erre a teherre? Elbírod?

A bizonytalanság szikrája lángot vet szívében, és félelemmel keveredve kiül az arcára, bárhog is igyekszik leplezni kétségait.

Ez a harmadik csapás, amit rá mérek.

Tűzvihart okádok rá, rettentő, roppant lángokat, melyek elevenen emésztik. Sikolyra nyílik a szája, de a tüzem belülről indul, így csak izzó láva buggyan ki belőle kiáltás helyett. Szeme vérben forog, haja megpörkölődik, ujjai elfeketednek, díszes harci öltözte egy pillanat

alatt hamuvá lesz rajta. Varázsfegyverén megoldvad a markolat, és lángoló cseppekben csorog karjára. Csak pár pillanat kell még, és a Hősből nem marad más, csak egy kupac füstölgő salak.

Meggyengült akarata utolsó erejével az öregre gondol. „A harmadik csapásba buknak el a legtöbben, jól vigyázz! Emlékezz: ha nem látod az ellenfeled, akkor elvesztél.”

Féltéredre rogyva bámul kitarotán a lángokon keresztül. Fegyvere már-már hozzáolvad a karjához, de még mindig nem ereszti. Lassan, emberfeletti erővel megemeli a kardot, hogy végső erejével még felém hajítsa. Megpillant valamit a fortyogó pengén: a saját tükörképe az.

Ismét rám pillant.

– Ha nem látom az ellenfelem... – hörgi lángoló torokkal, majd újra szembenéz magával, hogy végleg megtagadja.

Bólintok. A tűz semmivé lesz, a Hős sértetlen. Legyőztem, a tánc mára véget ért.

Kába még egy kicsit, lassan ülepednek le benne a tapasztalatok.

– Később valamikor megisszuk azt a sört – bólintok felé búcsúzásképpen.

Gondolja csak azt, hogy megviselt a vereség, épp levágott fejem keresgélem a porban, azért sietek el.

Igazából az összecsapás jobban elhúzódott, mint számítottam, és én nem szeretek tartozni. Az a bölcs kinézetű, öreg szeszakázán a Garabonciásban pedig már egy fél órája várja színjátékáért a szokásos ezrest.

Christine Ardens

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sren Tílesh interjú

- Mit lehet tudni rólad?

- Láng Zsuzsának hívnak. Könyvmoly vagyok, az a típus, aki az asztalnál is olvas, és közben képes citromos teát méríteni a cérnametélre húsleves helyett. Századmilliméteres pontossággal fel tudnám rajzolni egy dinamikai ív görbáját; betéve vágom a dramaturgiát, húszt évre visszamenőleg tudom, kedvenc regényeim főszereplői mikor mit csináltak... De a számlák befizetési határidejét - no meg sok más egyebet, ami mások szerint fontos - rendre elfelejtem. Azt sem érdemes megkérdezni, mit volt tegnap az ebéd, mert nem tudom. Ha belépsz a szobámba, ezt láthatod: rengeteg könyv, egy laptop, körülötte pedig számtalan cetli határidővel, felkiáltójelekkel. Ha olvasás közben megszólítasz, esetleg percekig bámulok nagy szemekkel, hogy miféle lény vagy, mely bolygóról csöppentél ide, aztán háromszor visszakérdezek, hogy mit akarsz tőlem? Hogy hány óra van? Mi az, hogy óra? És így tovább...

- Kezdő lépésed a szakadék felé, avagy mikor írtad első novelládat?

- Azóta írogatok, mióta először jegyeztem le az éveim számát dupla számjeggyel; de ha most megkérdeznél, melyik korai zsenim fér bele a novella műfajába, elbizonytalanodnék. Régebben egyszerűen csak „meséltem”, írtam, ahogy jött, kiöntöttem a betűleves, ez pedig nem meríti ki a novellairás mibenlétét. A nyelvtani, műfaji és írástechnikai elemek tudatos figyelembe vételével mindössze négy éve írok. Nem sok idő, gondolhatnád; ám ha figyelembe vesszük, hogy a szakmában az ember minden egyes nap közreműködve mennyit olvas, mennyit ír, mennyit tapasztal... Azután egyszer csak jön egy spontán vélemény egy országosan elismert, népszerű írónktól: „Te profi vagy, Téged nem kímélünk!” Az ember csak ül nagy szemekkel, és nem hiszi el, hogy ezt egy igazi Nagy Öreg mondta neki.

- A Karcolat.hu-ra 3 éve és 38 hete regisztráltál, mostanság már, mint szerkesztő működsz közre az oldalon.

- Sokáig haboztam elvállalni ezt a tiszteletet; egész embert kívánó munka. Hónapokig vonakodtam, azután rájöttem: az irodalom szeretete, az amatőr írók segítségének vágya sosem fog kikopni belőlem. A Karcolat pedig mégis „A” Karcolat: az anyaoldal; sok öröm, sok munka, jóbarátok, bosszúságok, jókedvű huzakodások, sok jó írás, emlékek színhelye, ahová, mint sokan mások, magam is úgy járok, mintha hazamennék. Jó érzés, amikor felbukkan egy-egy kivételesen jó írás, néhány régen látott ismerős, és jó, amikor rájönnek a hozzánk kerülő írók, hogy nem „szigorkodni” akarunk, hanem segíteni nekik. Remek érzés ismerős neveket meglátni újonnan megjelent antológiákban, magazinokban. Nagyon sok amatőr író sokra vitte már a Karcolaton keresztül, olyanok is, akik sosem gondolták volna, hogy valaha is sikerül megjelenniük. Büszke vagyok mindannyiukra!

- Tagja vagy a SpiritArt Egyesületnek is.

- Bejárva az utat, amit minden amatőr író megtesz - a kezdetektől a nyomtatásban megjelent művekig -, még mindig nem találtam a helyem. Egyfajta határponthoz érkeztem. Komoly irodalmi munka, megtisztelő felkérések, ajánlatok követték egymást... én azonban sehogy sem találtam bennük meg önmagam. Párhuzamosan be kell látnunk azt is, hogy a

mai könyvpiac sem kifejezetten ezt preferálja... Jó néhány társam is hasonló cipőben járt. Velük alapítottuk az Egyesületet, azoknak a tehetséges művészeknek, akiknek ismerős ez a „cipő”, és hozzánk hasonlóan szintén nem lennének képesek megalkudni soha.

- Mi a véleményed a Zombi apokalipszis A kezdet: Simagöröngyös című novelláskötetről?

- Jó kezdeményezés, jó írók, jókedv: mi kell még? Ismerős nevek, beállt stílusok, eredeti elképzelés... Nekem bizony büszkén csillogott a szemem olvasás közben, és bár a témához nem vonzódom, ezen mégis szívből tudtam szórakozni. Nagy dolog ám ez, mert máskülönben még egy árnyalaton, egy nem egészen eltalált fogalmazáson, egyetlen szó miatt is képes vagyok húzni a számat (szakmai ártalom). Simagöröngyös viszont elhallgattatja bennem a vérszomjas lektort, tehát jó!

- Hány novellát írtál idáig, ezek közül melyik jelent meg?

- Nem siettem „mindenáron megjelenni” soha, sosem ez volt a célom, ezért az évek során a sok közül csak három novellát nyújtottam be pályázatra. A Kimte gondozásában megjelent a Lélekalja Kávézó, az Önismeret Művészei antológiáiban pedig két másik írásom, a Hagymácska és a Csalók. A többi írásom már a SpiritArté lesz.

- Mennyi energia megírni egy-egy novellát, vagy elolvasni egyet-egyét?

- Számomra rengeteg. Nem vagyok sem felületes, sem zseni gyorsíró - őszintén szólva kissé mindig irigyeltem azokat, akik gyorsan, ujjgyakorlat-szinten meg tudnak írni egy-egy novellát. Ehhez én túl alapos, túl aprólékos vagyok, ami persze nem hátrány, azonban sok időt, energiát elvesz. De lévén hogy ez az egyetlen, amit igazán szívesen csinállok, cseppet sem bánom.

- Min dolgozol most?

- Négy, novellánál jóval hosszabb, kisregénynél azonban rövidebb elbeszélést szövögetek a hátsó szobában. Egyikük, a Szélkerék csaknem készen van már; első fejezetei olvashatók a Karcolaton. Sötétes, misztikus, akciós írás sci-fi elemekkel. A másik része egy komolyabb történetnek, és egyben hatalmas írói kihívás, mert a Violet Doll - a seblila kísértetház - történetét három szöveg egyszerűen. A maradék kettő legyen meglepetés.

Ezen kívül régóta folyamatban van egy történelmi korokon átívelő kaland-dark fantasy regény Mészáros Andrással; remélem, hamarosan folytatni tudjuk a történetet. Nekünk élmény megírni, az olvasónak pedig remélhetőleg szintén élmény lesz olvasni - mi egyebet kívánhatnánk?

Párhuzamosan szerkesztem a Karcolatot, igyekszem segítségre lenni a hozzám forduló íróknak, valamint segédkezni a SpiritArt születése, beindulása körüli munkálatokban.

Akad jó néhány félkész novellám is, kevésnyi szabadidőmben ezeket folytatgatom.

Craz

DREDD (2012)

A képregény.

valóság mellett morbid humora is van, totál nyerő volt. A rajzok kiválóak, az erőszak nyers, a humor groteszk-morbid, Dredd rajongóvá válni egy pillanat műve volt.

Nagy várakozással mentem el anno a moziba a Stallone-féle Dreddre. Végül is jól szórakoztam, csak a lényeg, ami a Bírós képregényt azzá teszi, ami, az hiányzott. Nem csodálkoztam, ilyen volt a korszellem. Az, hogy Stallone levette a sisakját a főszereplő sztárságából következett. Cikkeztek is róla akkoriban. Minden tisztelem a Stallone mozié, ám – és ezzel sokan így vannak – a Dredd 2012 sokkal közelebb van a képregényes eredetihez, mint az elődje. Itt pontosan olyan a Bíró, amilyennek lennie kell, nem látjuk az arcát, sose veszi le a sisakot, mindig sztoikusán nyugodt, még akkor is, ha a látszat szerint nem. Egy két lábon járó kiismerhetetlen rideg jogszabálygyűjtemény. A képregényben és itt a filmben is, hiába erőlködnek a bűnözők, hiába agyalnak, jön Dredd, és kinyírja őket. Sztoikus nyugalommal, érzelemmentesen. Lefolytatja a tárgyalást, meghozza az ítéletet, és végrehajtja.

Dreddel, a képregényhőssel először a '90-es években találkoztam, nem emlékszem pontosan, miféle rock-metal magazinban. Folytatásokban közölt belőle epizódokat. Azonnal beleszerettem. A képi világa nyers, véres és vicces. Igen ezek a kategóriák nem zárják ki egymást! Aztán Bécsben tettem egy kirándulást, ekkor egy képregényboltban szereztem be egy eredeti Dredd füzetet. A magas színvonalú rajzos meg-

A Stallone-féle Judge Dredd

Dredd a gordiuszi csomó meg a kard esete, és az új film ezt hüen tükrözi. Ebből a moziból csak egy motívumot hiányolok, a groteszket, ami a képregény sava-borsa. Ugyanakkor belátom, ezt a legnehezebb egy tömény, véres akciófilmbe átültetni. Ez a film kemény és kiszámított, hőse pedig komor magabiztossággal tesz hidegre minden ellenszegülőt. Akár a képregény. A látványelemek realistábbak, mint a Stallone film képi világa. Annak megacity-je jobban a füzetek futurisztikus világa, emez a jelenkor, Batman, a sötét lovag óta dívó realizmust hozza. Az új Dredd a sorscsapásszerű törvényvégrehajtás személtelen, kemény szimbóluma. Csak a humor hiányzik egy kicsit. De azért persze próbálkozás van, hogy felvillantsák a dreddi száraz humort. Nem egyszerű dolog ez, igazából nem is kérem számon a filmtől. Ez egy jó film.

A megtekintés receptje nálam a következő: végy egy csokis-meggyes pudingot, három-négy kókuszos szaloncukrot, 4 szelet vékonyan megvajazott pirítóst, aztán indítsd útjára a megalkuvásmentes törvényvégrehajtót. Garantált a nehéz nap végén bekövetkező kellemes kikapcsolódás.

HomoErgaster

Mozimorzsák - filmaprólék

Dead Season – (2012)

horror, sci-fi

Én már 2010-ben megmondtam, hogy a zombi lesz az új vámpír. Jönnek is ki szépen sorra az új zombis filmek. Itt van például ez a Dead Season (aminek még nincs magyar címe), melyben egy családját elvesztett családapa, Elvis (Scott Peat) rádió-összeköttetésbe kerül egy fiatal lánnyal, Tweeterrel (Marissa Merrill), rögtön a film elején. Kettejük beszélgetéséből derül ki, mi történt, hogyan jelentek meg a zombik (kb. 5 mondatban). Elmondja neki azt is, hogy van egy

volt kollégája, aki a tengerparton hajókat javít, hogy az őt felkeresők el tudják hagyni a kontinenst, s egy elhagyatott szigeten újra kezdhessék az életüket. Természetesen találkoznak, hajóra szállnak, ám a sziget előtt nem sokkal hajótörést szenvednek, majd kiűzve s partot érve az is kiderül, hogy a hely nem is olyan elhagyatott...

A filmen látszik, hogy kis költségvetésből készült, így nem is kell tőle túl sokat várni. A rendezés elfogadható, a dramaturgia tisztas iparismunka, a színészi játék elmege, az akciójelenetek sajnos nem túl jól sikerültek, bár a (mű)vér az fröcsög rendszeren, ahogy kell, a zene viszont nem rossz. Ha valaki kedveli a zombis filmeket, egyszer érdemes megnéznie.

House at the End of the Street (2012)

horror, thriller

A félelemkeltés már régóta a mozifilmek egyik meghatározó, időnként kiemelkedő eleme. Az sem új keletű dolog már, hogy a különböző filmekben a jószomszédi (v)iszonyra tesznek rá pár lapáttal. Ez a film is ilyen. Sarah (Elisabeth Shue) és lánya Elissa (Jennifer Lawrence - aki ezt megelőzően Az éhezők viadalában domborított) egy új kisvárosba költöznek. Sarah orvoscént kapott munkát a helyi kórházban, Elissa pedig középiskolás éveit tölti. Hamar kiderül, hogy a szomszéd házban (a város szélén) néhány éve szörnyű tragédia történt: egy kislány megölte a szüleit. Úgy tudják, a ház elhagyatott, nem lakja senki, de az első éjszaka mégis fényt fedeznek fel az egyik ablakban. Kiderül, hogy az életben maradt fiútestvér, Ryan (Max Thieriot) költözött be pár éve. Természetesen borítékolható Elissa és Ryan egymásra találása, az anya féltő, túlzott gondoskodása, és a meglepő fordulat...

Hotel Transylvania - Ahol a szörnyek lazulnak – (2012)

animációs, vígjáték, családi

Ritkán szoktam animációs alkotásokat nézni, de a téma ez esetben engem is megragadott. Vajon mitől félnek a szörnyek?

Mi? Hogy a szörnyek félnek valamitől? Persze. Mindenki fél valamitől. Még maga Dracula gróf is, aki leánya, Mavis megszületése után nem sokkal elveszíti kedvesét. Ezért olyan kastélyt épít, ami menedéket nyújt nekik és a többi szörnyetegnek is. Ám minden gyermek felnőtt egyszer, így Mavis is betölti 118. évét. Apuka persze félti kiengedni a nagyvilágba, ezért egy általa kreált, „zombikkal benépesített” kis falucskába küldi, hogy a továbbiakban ne is legyen kedve elmászkalni a biztonságot nyújtó otthontól. A tervbe azonban egy kis hiba csúszik. Egy fiatalember épp arra túrázik, s meglátja az álfaluban gyűjtött tüzeket, így követni kezdi a szörnyeket a kastély felé, ahová azonban már javában érkeznek a szülinapi zsúrba meghívott vendégek. Persze aztán jön bonyodalom bonyodalom hátán, előtérbe kerül a humor és a romantika, majd a dráma, s végül elérkezik a boldog befejezés, hiszen mégiscsak egy meséről van szó.

Tai Chi 0 (2012)

akció, dráma, steampunk

Hogya mondja csak... Határozottan érdekes filmalkotással állunk szemben, amelyben keveredik a klasszikus karate / kung-fu film a vásznon eddig csak elvétve látható, az angol viktoriánus korba helyezett steampunkkal. A történet egy fiatal emberről, Yang Lu Chan-ról szól, aki születése óta egy fura jegyet visel: egy kis ördög-szarvat, melytől az a különleges képessége származik, hogy bármely látott harci mozgást képes megjegyezni, s utána alkalmazni. Ám természetesen van egy komoly probléma is, mely szerint ha túl sokszor használja ezt a képességét, és túl agresszíven küzd, az ördög-szarva elfeketedik, s ő maga meghal. Így orvosa azt tanácsolja neki, hogy miahamarabb keresse fel Chen mestert, aki majd megtanítja őt egy sokkal békésebb harcmódorra (ez lenne a Tai Chi). No persze ez nem olyan egyszerű, mivel csak családtag juthat eme féltve őrzött tudás birtokába. A háttérben persze megtalálható, a kung-fu filmekre oly jellemző hatalmi harc, ám itt egy ellenséges hadúr helyett a gőzgépekkel mindent elárasztó és elérő Nyugat a fő ellenség. Ebből ugyan a filmben nem kapunk annyit, mint szeretnénk, ám azt hiszem, egyelőre kárpótolnak bennünket a csodálatosan fényképezett, gyönyörűen megkomponált harci jelenetek, amelyeket az alkotók még vicces feliratokkal, mértani ábrákkal is megtűzdeltek. A stáblista mellett látható, második részből származó teaser azonban azt vetíti elénk, hogy a folytatásban már komolyabb steampunk vonalra számíthatunk...

Jimmy Cartwright

Bolyongásaim

Haladok...
Nyugton nem maradok.

Mint szennyes és megunt pólót,
hagyom el testem, ha lehúzzák a rolót,
csak apró botlás lesz, amikor meghalok,
körültáncolnak szűzies angyalok.
Enyésző testem már nem kísérti vágy,
szemeimnek sem hihetek tovább,
nem vezethet meg csalfa látomás,
mert vár rám újabb és újabb állomás.
S miért lennék magammal fősvény,
a lét hátán kitaposok néhány ösvényt.

Csábítanak a csillagok.
Haladok...

Falusi Marihuána

Részvét (vigasztalás)

Rég volt, amikor azt
a tündöklő égboltot
láttam.

Rózsaszín, arany s
smaragdzöld ragyogásban
derengett.

S felettem éppen egy
csillag zuhant a
földre.

Egy újabb Lélek költözött
el messze, fel a
fellegekbe.

S onnan, Isten oldaláról
nézve, nézett vissza a földre
Létre.

Nevetett, sírt, majd újra
nevetett. Gyerekek vagyunk mind,
Gyerekek..

angyalka146

Nem az én világom

Rakom a szavakat keresve, hol a kiút,
Nem látok semmit, de belül úgy szúr...
Nem kavar fel a múlt, már a jelen nyúz.
A jövőm még incseleg s tervet szövöget,
Mikor vágja majd el a nyamvadt eremet,
S szabadítja ki végül roskatag lelkemet
A testnek nevezett rusnya börtönből.
Rohan a világ, cammogok utána én is
Nem bírom, hát megállok, halkan zihálok,
Valaki mentsen meg, ez nem az én világom...

Zhora

Ronin

Örvénylik, tép, simogat,
Sötét hullámok mosnak,
Még vérbő lelkem
Az ártatlan áldozat

Tollamat sáros áradat
Sodorta, úzte messze,
Helyette ecsetet hozott,
Azzal feszít keresztre.

Már nem érték a becület.
A kérdésre csak hazug felelet,
Hiába a tiszta szándék,
A tinta saját vérem lett.

A vásznon csak sötét jövő,
Órámban a homok fogytán,
Sisteregve hullik a mélybe,
Mint porrá lett szikla kő.

Szenyifolyam ostromol,
Egy harcos tiszta utat,
Kezemet bilincs marja,
S beteggé tesz a tudat.

Ha nem marad semmi,
Magába zár egy sötét zuhatag,
Hideg acél selymes érintése
Mossa tisztára utamat.

coolababy

Az Út végén

Majd ha fekete szellő lengeti léteimet,
S kezem végigsuhan halál húrján,
Ott álltok majd biztosan, kedves halottaim
Az örök álmok ébredés-útján.

Sugárzó kezeitek egymásba fonódva
Áttetsző fátyolként dereng felém,
Melyet megérintek majd egy rejtélyes napon,
Vagy egy előre megsejtett estén.

Örökkévalóság mámorává lényegül
A földiben átélt kérész-idő,
Köddé semmisül majd a gyötrelmes, bús
tudat,
Hogy nem vagy többé Te, s nincs többé Ó...

Körtáncotok megfoghatatlan közepén majd
Ott állok némán, megbabonázva -
A legkülönlegesebb ünnepen felkértek
Egy varázslattal telt lélektáncra.

Majd merengő, derengő szellemkönyveimet
Szárnyatok suhogása törli fel,
Testtelenné váló, reszkető mindenemet
Csillapítjátok ölelésekkel.

Majd ha fekete szellő lengeti léteimet
Ott vártok majd engem az Út végén,
Örök álomban avagy ébredésemben?...
Ha tudnám, nem lenne létem Élmény...

Csillangó

Jankovics Marcell

Ha valaki meghallja Jankovics Marcell nevét, szinte biztosan az jut róla eszébe, hogy ő készítette a János vitéz és a Fehérlófia című, egész estés rajzfilmeket, illetve a Magyar népmesék című rajzfilmsorozatot. Talán kevesebben tudják róla, hogy kultúrtörténész is, és nem csak mozgóképpel, hanem könyvillusztrálással és írással is foglalkozik.

A Kossuth- és Balázs Béla-díjas magyar rajzfilmrendező, grafikus, könyvillusztrátor, kultúrtörténész, író és politikus Budapesten született 1941. október 21-én. Középfokú tanulmányait 1955-től a Pannonhalmi Bencés Gimnázium és Kollégiumban végezte. Ezt követően 1960-tól az akkori Pannónia Filmvállalathoz (ma Pannóniafilm Kft.) került, ahol fázisrajzolóként kezdett dolgozni. 1965-ben rendezőnek nevezték ki, majd három évig, 1968-ig Dargay Attilával és Nepp Józseffel közösen készítették a nagy sikerű Gusztáv című rajzfilmsorozatot. 1971-72-ben a Képző- és Iparművészeti Gimnáziumban tanított animációt. 1973-ban a Hanna-Barbera megvásárolta a János vitéz forgalmazási jogát, de végül sehol nem mutatták be. 1974-ben Oscar-díjra jelölték a Sisyphus c. munkáját. 1977-ben a Küzdők c. alkotásával elnyerte a cannes-i fesztivál legjobb rövidfilmnek járó Arany Palma-díját. 1981-től az Iparművészeti Főiskolán tanított animációt. 1983-ban készült el Az ember tragédiája animációs film forgatókönyvével. 1993-ban tagja lett a Magyar Művészeti Akadémiának, majd két évvel később kinevezték a Pannóniafilm Kft. ügyvezető igazgatójává. A következő évben a Magyar Iparművészeti Egyetem DLA tudományos fokozattal rendelkező egyetemi magántanára lett. 1998-2002 között, majd 2010. augusztus 1. és 2011. október 15. között a Nemzeti Kulturális Alap Bizottságának elnöke volt. 1998-tól Magyar Művelődési Társaság elnöke. 2004-től ismét tanít, a Magyar Iparművészeti Egyetem doktori iskoláján vesz részt a képzésben. 2007-ben egy szemeszteren át vizuális kommunikációt adott elő a debreceni egyetemen 6 x 4 órán. 2007-2009 között az Ópusztaszeri Nemzeti Park KHT. FB elnöke volta.

1963 óta készít önállóan animációs filmeket. Animátorként, animációs rendezőként, grafikai tervezőként és dramaturgként mások filmjeiben is közreműködött. Grafikai tervezőként dolgozott a Disney stúdióban is, Burbankben (Eszeveszett birodalom, 1997). Több száz film van a háta mögött, közülük 280 filmet maga rendezett. Vezető rendezője volt a Gusztáv, a Magyar Népmesék és a Mondák a magyar történelemből című sorozatoknak. Három egész estés játékfilmemnek (János vitéz, Fehérlófia, Ének a csodaszarvasról) és egyedi rövidfilmjeinek nemcsak rendezője, hanem forgatókönyvírója és tervezője is volt. Negyvenegynéhány hazai és nemzetközi díj, valamint számos magyar kitüntetés tulajdonosa. Zsűritagként eddig kilenc alkalommal képviselte Magyarországot nemzetközi filmfesztiválokon: Zágrábban, New Yorkban, Teheránban kétszer (17 évi időkülönbséggel), Espinhoban, Ottawában, Oberhausenben, Krakkóban, Hirosimában). 7 ízben magyar sikerrel.

Hajdanán képregényeket is rajzolt, de mindig csak rangos szerzők (pl. Oscar Wilde, Stanislaw Lem, Jókai) művéből. Készített rajzfilmplakátokat, tervez emblémákat, illusztrál mesekönyveket és más szépirodalmi műveket, továbbá saját könyveit is. Cikkei, tanulmányai és könyvei jelennek meg, utóbbiból eddig 16 kötet, főleg művelődés- és művészettörténeti tárgyban. Előadásokat tart konferenciákon, egyetemeken, főiskolákon, középiskolákban és közművelődési intézményekben az animációról, művelődéstörténeti, irodalmi, képzőművészeti témákról, a gyermeknevelés, kultúrpolitika és köz-

let kérdéseiről. 1988-98 között hasonló témákkal rendszeresen készített ismeretterjesztő televíziós műsorokat, forgatókönyvíróként, műsorvezetőként, rendezőként kerekén 440-et. Emellett rendszeresen működik közre ismeretterjesztő tévé- és rádióműsorokban. A DUNA TV egyik alapítója, kurátorként, szövivőként, az induló televízió műsortanácsa elnökeként működött közre beindulásában.

Belekóstolt a színházi munkába is. Korábban az Egyetemi Színpadon két népzenei műsort rendezett (1981-ben és '82-ben). 1997-ben a Budapest Bábszínház Babiloni Biblia címmel mutatta be az általa írt, tervezett és rendezett darabját. Az új Magyar Nagylexikon első öt kötetének szerző munkatársa volt (1993-97). Részt vett a meghíúsított budapesti EXPO '96 és a hannoveri EXPO 2000 magyar programjának tervezésében. Több társaságban, egyesületben, szervezetben is tag vagy tisztséget visel. Büszke arra, hogy legközelebbi barátaival együtt alapító kurátorként tagja a Március 15. Társaságnak, mely 1981. március 15. óta tünteti ki ezen a napon az arra érdemeseket. Több alkalommal érte az a megtiszteltetés, hogy március 15-én mondhatott ünnepi beszédet (1998-ban, 2000-ban Budapesten, 2002-ben Sepsiszentgyörgyön, 2004-ben Nagytarcsán, 2006-ban Balatonfüreden, 2008-ban Szegeden).

Főbb díjai

„32 díjat nyertem, amiből egyet vehettem át személyesen.” (Jankovics Marcell)
 Oscar-díjra jelölés (Sisyphus c. film; 1975)
 Balázs Béla-díj 1974
 Arany Palma díj a Küzdők c. filmjéért 1977
 Kossuth-díj 1978
 Ifjúsági Díj 1982
 Érdemes Művész 1984
 Minden idők legjobb rajzfilmje díja (Los Angeles) a Fehérlófia c. filmjéért 1984
 Életfa-díj 1988
 A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje 1998
 Prima Primissima díj 2007
 Leonardo da Vinci díj 2009

Források:

http://hu.wikipedia.org/wiki/Jankovics_Marcell
<https://sites.google.com/site/jankovicsmarcell/home>
<http://www.imdb.com/name/nm0417757/>
http://www.port.hu/jankovics_marcell/pls/w/person.person?i_pers_id=795

Összeállította: Jimmy Cartwright

Az ember tragédiája

Madách Imre színműve alapján,
Jankovics Marcell rajzfilmje, 1988-2011.

avagy:

szubjektív eszmefuttatás egy drámáról,
összefüggéseiről és a Jankovics filmről

Megvalloim töredelmesen, a színművek az egyik olyan irodalmi kategória, melynek olvasása nehézkesen megy. Madách eredetijét sem olvastam végig, sőt színpadon sem láttam még. A több mint 20 éven át készült Jankovics-féle adaptáció után azonban kőkemény óhajom, hogy egyszer végre sikerüljön megnézni. Ez az a produkció, melyet a legsúlyosabb irodalmi animáció-adaptációnak tartok, amivel valaha találkoztam. A klasszikus magyar rajzfilmek nagy kedvelője vagyok, és bár az ember tragédiája 2011-es újdonság, a valódi rajzos filmek hagyományait követi. Állítólag egy új, spirituálisabb korszak hajnalán vagyunk, melyben majd megváltozik az ember, az őt körülvevő fizikai és szellemi világhoz való hozzáállása. Ennek akár nyitánya is lehet az ember tragédiája.

A grandiózus irodalmi alkotás mind a 15 színét megrajzosította, más-más stílusban, amelyek azonban rímelenk-utálnak egymásra. Az elmúlt években többször vetítettek részleteket a már elkészült részekből, és amit láttam ezekből, növelte az évek óta tartó feszült várakozást. Ilyenek voltak a római szín:

**Az ember tragédiája
horrorisztikus része
két verzióban: 1992-2011**

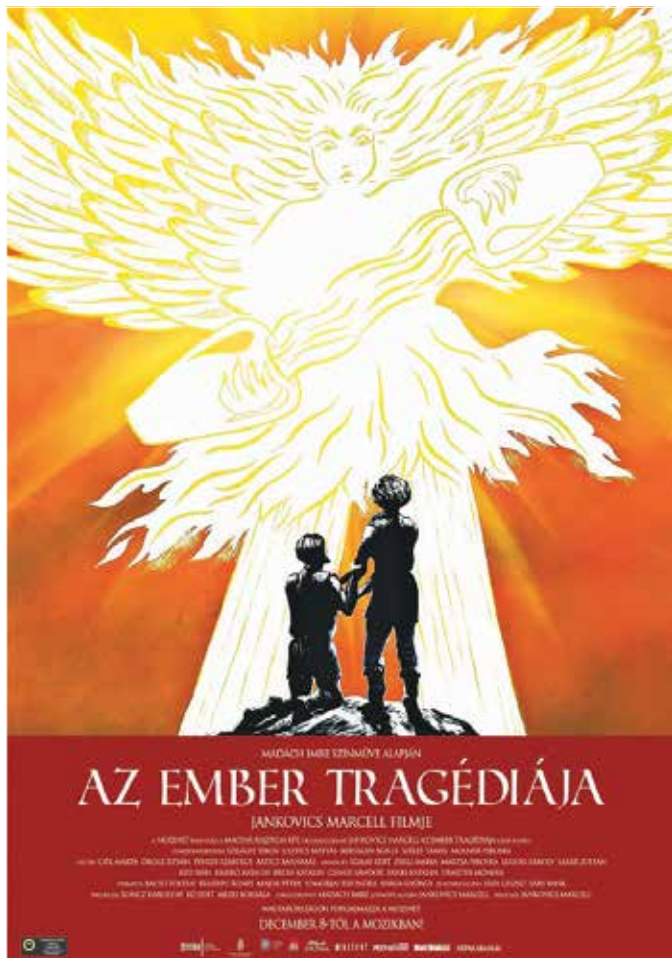
Hercules válaszüton, és a legsúlyosabb, igazi sokkélvány: a falanszter, melytől, amikor először megnéztem a tv-ben, napokig a hideg rázott. Ez volt az a rész, amit midőn megvettem a DVD-t, elsőre kihagytam. Kis idő kellett, míg felkészültnék éreztem magam az új megtekintésére. Ilyenkor szerencse, a DVD úgy van kitalálva, hogy lehessen ugrálni a jelenetek között. A falanszter üzenete több mint csúnya. Lélekbe markoló, és ha az embernek van valamilyen hite, teljesen mindegy, hogy milyen filozófiai-világnézeti hitvallás, azonnal megacélozza benne a küzdeni akarást, e vízió elkerülése érdekében.

Az alkotó a borító belsején közli a motivációját, mi készítette a Madách-mű megfilmesítésére. Az egyik, hogy sosem látott olyan előadást, mely a szerinte animációs képekért kiáltó szöveget hűen visszatükrözte volna, melyre maga Madách is rábólintott volna. A másik, hogy mindig aktuális, örök igazságok hangzanak el benne, melyeket képekkel, az animáció adta lehetőségekkel még nagyobb hatással lehet közvetíteni. Ez bizony telitalálat. A néző nem tud szabadulni a filmtől, ha megnézi, az biztos! A harminc évvel ezelőtti hithez a rajzos képek kifejező erejében a később megjelenő digitális technika korában sem lett hűtlen Jankovics, de felhasználta azt, noha a hagyományos, tőle megszokott keretei közt maradt. Ennek rendkívüli módon örülök. Sok éve már, hogy tudok erről a filmről, bár jó darabig azt hittem, már régen elkészült, hisz a TV-ben is adtak belőle részeket. Ám hiába kerestem, nem tudtak róla, és némi értetlenség után kiderült: a magyar animáció történetének leghosszabban készülő filmjét próbáltam megvenni.

A tragédia 1992-es matúra klasszikusok kiadásában van egy kép az egyiptomi színből, melynek a végső, horrorisztikus jelenete itt még eléggé elnagyolt, vázlatos. A könyv mégis úgy tudja, a bemutatója már '92-ben megvolt. (Lehet, hogy bemutatták ezen részt, így, aztán később sokkal tovább fejlesztették.) A római színre is emlékszem pár évvel ez előtről, a tv-ből, felvenni nem sikerült. Amikor is végre megjelent a DVD, nem sajnáltam érte az árát, adóztam ennek a grandiózus filmnek ennyivel, arról már nem is beszélve, hogy ezúttal, hogy, hogy nem, meg is lehetett venni, mivel volt! Amit én keresek, az általában nincs, hiába az unió, itt még mindig csak sóvárogni lehet bizonyos dolgokra. Legfeljebb elvonatozik az ember a fővárosba, és ott – esetleg – beszerzi.

A drámával először nagyon régen, gyermekkoromban találkoztam. A mondat, mely a színmű sűrítőmánya, ars poe-
ticája, ki volt téve az egyik osztályterem falára. Többször
elolvastam, és emésztgettem, nem tudtam miből való, csak a
szerzőt láttam kiírva. Utólag nem tartom lehetetlennek, hogy
ott a szocreál miliőben vált lényem fontos belső elemévé ezen
ars poetica: „Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!” Nem
tudatosan persze, mert csak egy kölyök voltam. Mint azt fen-
tebb már említettem, a színművek, főleg a drámák, bizony
elkerültek, olvasási igényem ezeknél hol populárisabb, hol
teljesen más, és elvont volt. Persze a múról tudok, és épp úgy
ismertem a „sztoriját”, mint mondjuk a Hamletnek, noha azt
sem olvastam.

A rajzfilmeket is nagyon szeretem, talán ezt nem kell bizony-
gatnom az AKF olvasóinak, elegendő, ha fellapozzák a tavaly
júniusi számot. Ezen írásban a számomra fontos elemeket
emelném ki, már csak azért is, mert nem vagyok irodalomesz-
téta, sem színikritikus. Amatőr irodalmár vagyok. Jó ideje már,
hogy teremtéspárti is vagyok, konkrétan az „intelligent design”
híve. Most nem kívánok anti-darwinista gondolatokat kifejteni,
csak amennyit muszáj, de jelzem, hogy a tudomásomra jutott
tények súlya alatt megroggyanva, sok éve feladtam korábbi
ateizmusomat. Azóta azt is látom már, hogy a magukat fennen
a tudás őrzőinek-lelétményeseinek hirdető elmék, ahogy meg-
próbálják kisajátítani maguknak a „kétkedés jogát”, a luciferi
szellemben antidemokratikusak. A tudósoknak joguk van a
teremtésben kétkedni akár, de a hívőknek is joguk van kétkedni
a tudomány mindenhatóságában. Egyáltalában: kétkedni
mindenkinek joga van... mindenben. Ha az ember már képessé
lett a dedukcióra, a tények mérlegelésére, a gondolkodásra,
akkor tessék használni! Ha már van! A teremtés aktusa nem
igazán volt eddig a látóteremben, mivel a személyes fantáziá-
mat elégtelennek érzem, egy ilyen gigászi tevékenység megra-

adásához. Ez így volt mostanáig. Jankovics filmjének kezdő jele-
netei azonban most konkrét fogódzót adtak, azt hiszem, ha
ezentúl meghallom a szót: terem-
tés, majd ezen film kezdő képsora
ugrik be.

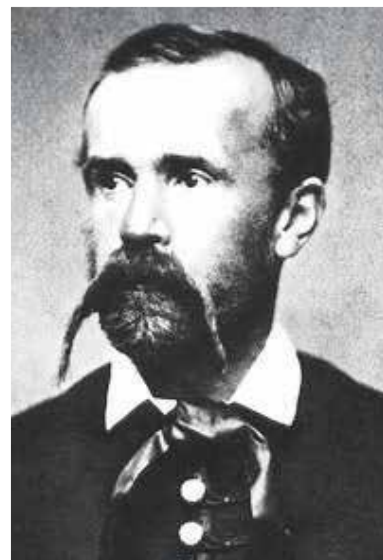
„AZ ÚR: *Be van fejezve a nagy
mű, igen. A gép forog, az alkotó
pihen. Évmillióikig eljár tengelyén,
Míg egy kerékfogát ujítani kell. Fel
hát, világit véd-nemtői, fel, Kezd-
jétek végtelen pályátokat. Gyönyör-
ködjem még egyszer bennetek, Amint
elzúgtok lábaim alatt.*”

Igen. A megszülető anyag és
érzékkelhető világmindenség ké-
peit köszönhetem a „János vitéz”
alkotójának. Ebben a színben az
filozofikus vita, amit az Úr és

Lucifer folytat, számomra olyan csemege, mely a bennem a
mai napig dúló kettősséget – az elvesztett „anyagelvű hit” utáni
méla nosztalgia, és az újkeletű „vallásos tudás” kontrasztja –
idézi, és igazán szórakoztató az évszázadokon át rettegett-
gyűlölt sötét angyal gúnya és intelligenciája. A kétkedés szel-
leme, vagyis a „fényhozó”, aki egyedül a hajbókoló kórusból
saját véleményével bír. Nem akarja a hangja: Usztics Mátyás!
Míg a teremtés befejezett aktusa után egyszerű, elégedett
létezés a teremtettek sorsa, Lucifer az unatkozó bölcselő
megdönteni kívánja ezt az édes semmittevést. Az ostobán elé-
gedett embernek felkínálja a tudást, hogy megbontsa az egyen-
súlyt, hogy diszharmoniót támasszon. Műve sikerrel jár, az
ember ráeszmél önmagára, képességeire, melyek Istenhez
teszik hasonlatossá. Ámde ez csak messzi hasonlat, mert bár
feltámad benne az önmaga irányításának vágya, a tudás meg-
szerzésének képességéhez nyúlfarknyi lét társul. Az ember
hajszolni fogja az eszméket, dicsőséget... és a halhatatlanságot,
bár a lelke örök, csak teste porlik el. A sötét szellem ekképpen
gúnyolja a teremtést:

„Néhány féregben öntudatra kél, Míg minden megtelt, míg minden
kihűlt, És megmarad a semleges salak. – Az ember ezt, ha egykor
ellesi, Vegykonyhájában szintén megteszi. – Te nagy konyhádba
helyzed embered, S elnézed néki, hogy kontárkodik, Kotyvaszt, s
magát Istennek képzei. De hogyha elfecsérli s rontja majd A főztet,
akkor gyűlsz késő haragra. Pedig mit vársz mást egy műkedvelőtől?
– Aztán mivőgre az egész teremtés? Dicsőségedre írtál költeményt,
Beléhelyezted egy rossz gépezetbe, És meg nem únod véges végtelen,
Hogy az a nóta mindig úgy megyen... Játék, melyen csak kinyomozó
hevíülhet? Hol sárba gyúrt kis szikra mímeli Urát, de torzalak csak,
képe nem; Végzet, szabadság egymást üldözi, S hiányzik az összhang-
zó értelem.”

Éva Ádámnak replikájában arról beszél, hogy Isten megte-
remtett minket, és eleve bennünk van a kíváncsiság, ha nem
akarta volna, nem lenne bennünk. Mire Lucifer: „Íme megjelent
az első bölcselő!” A Madách-Jankovics duó megmutatja nekünk,
amit a Biblia csak elnagyol, az első asszony merészen kérdez,
míg a jámbor férfi nem érti. A nő képzetét izgatja, amitől eltil-
tották: az a bizonyos „összhangzó értelem”. Arról beszél, hogy
az emberben benne van a hajlam a dolgok kipróbálására, és
miért ne, ha Isten ilyenek teremtette! Teljesen lenyűgöző,
ahogy Éva beszél a gyümölcsről, mely tudás. A két emberalak
egyszínű kontraszt csupán, a paradicsomi táj része. Ám mikor
Éva vágyakozik a tudás almájára új szín jelenik meg a szem-
bogarában: Lucifer szemének vöröse! Ami ki is huny, de
visszajön újra! Jankovics itt a kísértést képileg megmutatja,

ujja érint, Gyáván hunyász, rúttul kétség' eső. Nem érzed-é, hogy az ég büntetése Nehezkedik rád... Hiába mind, a régi istenekben Nincs már hited, kövekké dermedeztek. (Az istenszobrok szétporlanak.) Elporlanak, s új istent nem találsz, Mely a salakból újra fölemelne."

Ehhez a jelenethez a Pompeiben kiöntött gipszfigurák alakjait is felhasználta. Míg a középkor, lovagi kor a mozaik-freskó uralma. A sajátos, nem helyes arányok, mik e korabeli festményeken, főleg a tömegjeleneteken tetten érhetőek, itt is megjelennek... azért akadnak realista képek is, melyektől az érzékenyebbek esetleg kiakadnak. Gondolok itt a máglyákra és keréketörésre. Az átvezetések inkább realisták, mintha fokozatosan levedlenék az előző kort. A reneszánsz a fametszetek-rézkarok és a cifra toronyóra-bábok világa, míg a francia forradalmat a kék-piros uralja, kissé képregényszerű elnagyoltságban, csak a főalakok kidolgozottak, hasonló stílusban, mint a Sin City képregényben. Hátborzongató, amint Kepler-Ádám felébred boros álmából – álom az álomban! – és egy pillanatilag Lucifert a famulusát még kék-pirosban látja a Guítolle mellett támaszkodni! „A nyakazás ezúttal elmarad!” Ez megfelelően hangulatos. A londoni színház már az eredeti műben is érdekes kavalkád, ezt használta ki Jankovics, hogy a huszadik századi, Madách által nem sejtethetett történelmi summázatot is belevigye a rajzfilmbé, ábrázolván a jelenünk cifra nyomorát. Az egymásra halmozódó-torlódó képek zsbongó elegye egy brutális látomásban alakatlan masszává folyik össze. A mókuserék belsejében marionettként futó két emberalak a ringlispiyszerű masszában elveszik. Mindezek felett trónol törött karddal, vérző szemekkel a jól ismert igazság szimbólum. Szörnyű látomás, realista. Ezen jelenettől egyformán feltámadt bennem a „Szellemirtók” felhőkarcoló méretű pufók démona, és a Massa c. borzasztó és komikus horrorfilm „hőse”. Miután „elfogy” a rettenet, a kiürült térben, az álló keréken szellemként tűnik fel Éva, megdicsőülve az ég felé, míg Ádám hiába szólítja.

Ezen víziók után következik a borzalmak borzalma, a „falanszter”. Ettől a résztől mindig kilel a hideg. De kényszeresen újra- és újranezsem. A rémálom lenyűgöz, fogva tart. Valószínűleg azért, mert vastagon benne érzem a mégiscsak megvalósult kommunizmus szörnyét, az „1984” szellemi sivárságát. Az orwelli vízió sarkallt már sokakat arra, hogy ellenálljanak az egyengondolkodás mintáinak. Madách és Jankovics szerint is hiába... megvalósul. Ennek a képregényszerű fekete-fehér világnak számomra az egyik legdurvább jelenete a hullafeldolgozás és a gép végén kijövő tubusok képe. Az értelem által eltiport érzélem már ezek után csupán hab a tortán. Az egységes színtelenség okán szoktam a Star Wars Halálcsillagára is gondolni. Az űrben, miközben a dialógus

folyik, Jankovics a Madách által nem is sejtett technológiát ábrázolja. Ádamból gép, „élő” űrhajó lesz, miközben a föld szellem visszahívja. Lucifer majdnem győz, de mégsem. A science-fiction után annak mellékműfaja: az anti-utópia következik. A kihűlő Földön, hol az Egyenlítőn is sarkvidéki állapotok uralkodnak, Lucifer ismét elemében van. Az 50-es, 80-as évek nukleáris tél vízióinak elkorcsosult embere néz fel Ádámra, istennek gondolva őt. Ebben a színben elmenekül Éva ölése elöl, és felébred a kőkorbán. Mindezekkel a képi megoldásokkal úgy hiszem, Jankovics életet lehelt a drámába, ami eddig sejtésem szerint a diákok rémálma lehetett irodalom érettségi tételként. Abból indulok ki, hogy én is intenzíven érdeklődni kezdtem a darab iránt, annak ellenére, ahogy a bevezetőben jeleztem, a drámai nyelvezetet nem szívesen olvasom. Az egyik érdekes, számomra fontos tanulság a műből, ahogy az értelem nélküli lelkesedés és a lelkesedés nélküli, hideg értelem egyformán a bukáshoz vezet.

Az utolsó mondat, a darab sűrített esszenciája, melynek azon túl, hogy összefoglalja a mondanivalót, ki kell váltania az extázist, az elragadtatást. Összeköti a színeket, egységes, alkotó folyamattá, spirituális üzenete van. Az elhangzása nyomán kell elindulnia a gondolkodásnak, noha a dráma végén legördült már a függöny, a nézője még sokáig töpreng. Önkéntelenül megpróbálja elhelyezni magát a látottakba. „Mondottam, ember: küzdj és bízza bízzál!” Minden korra érvényes üzenet ez, az emberi létezés értelme és kovászja, ez viszi előre az embert és civilizációját-kultúráját. A küzdelem és bizodalom. Épp ezért ennek elhagyása lehetetlen, súlyos vétek, a szerző szándékának megmáskítása. A darab 2002-es bemutatója, mely egyben az új Nemzeti Színház abszolút premierje volt nem azért lett botrány, mert a rendező, Alföldi Róbert kissé elvetette a súlykot a meztelenkedéssel, hanem mert hiányzott az utolsó mondat! A meztelenség nem zavarhat senkit egy színpadi műben, ha annak üzenete van. Itt teljesen rendben van, ha Ádám és Éva a kezdő és záró színben akár pucéron fetreng a színpadon. Jankovics mondta, hogy Madách szerinte egy szexmániás ember volt, és a darabban ez benne van, az ő filmjében is. Ám az utolsó mondat nélkül, csupán öncélú pózörködés az egész, míg a záró mondattal, akár modern művészet! Nem tudni, a rendező minek képzelte magát, midőn elkövette ezt, ám semmilyen mentség sincs rá. A „Heti-Hetes” c. műsorban is parodizálták az Ember tragédiáját, még pedig úgy, hogy az épülgető 4-es metró botrányán elménckedtek egy kicsit. Nem hogy kihagyták az ominózus mondatot, de ötletesen felhasználták csattanónak a paródia végére. Pedig olyan emberek ültek ott, mint Kern András, vagy a nagy mondatot felolvasó klasszis: Gálvölgyi János. Ha még egy ilyen tiszteletlen, vitatott értékű műsorban sem hagyták ki, vajon egy komolyan előadott drámában hogy lehetett?

Az ember, az életre keltett por, arra rendeltetett, hogy harcoljon a teremtett világban, a küzdelem, maga a cél, s ez által ismét eljusson alkotójához, megtalálva önön rendeltetését az árnyék és fény világában. Ádám, az örök Ádám, állandósult harcban, állandó mozgásban. Ennek apropóján engedtessek meg nekem egy kis irodalmi kitérő.

Jules Verne, a nagy Verne Gyula úgy vélem, senki előtt sem ismeretlen. Verne a sci-fi klasszikusa, akinek örök témája az emberi lelemény kifejlesztette technológia diadala és a lenyűgöző kalandok. Van azonban Vernének egy novellás kötete, melyet mostanság nem adnak ki, az én példányom is 1973-ból való. A címét olvasva mindenki rájön, hogy miért itt foglalkozok vele: „Az örök Ádám” A könyv Vernétől abszolút szokatlan históriákból áll. Társadalmi groteszk, thriller, sőt, egy Poe-i mélységű kegyetlen horror is van benne, az egyik velős kedvencem, a címe: „Híjj-zutty”. Ennek olvasása este javallott a műértőknek, lehetőleg szeles, esős időben. Mellékhatásként előfordulhatnak rémálmok. Csakúgy, mint a „Zakariás mester” címűnél, ami vallásos horror. A címadó kísérőgény azt meséli el, ahogy az ember hatalmas erőfeszítésekkel és áldozatok árán létrehozta az optimális civilizációt, közben rá kell jönnie, hogy csupán újakezdte azt egy, régi, elfeledett helyén. A történetet „Szofer-Aj-Szr zartog”, vagyis „az orvos, a Szofer család százegyedik nemzedékének harmadik férfitagja” felfedezése indítja el, amelyet Basirda a négy tenger birodalmának fővárosa régészeti feltárásán tesz. Egy feljegyzést talál az elfeledett korból. Ez arról regél, hogy az emberiség már egyszer magas technológiája kultúrát alkotott, ami elpusztult egy kataklizmában. A történet végén kiderül, hogy Basirda nem más, mint a mi misztikus Atlantiszunk, újra felmerülve a tengerből. Ez a felemelkedés volt a mi civilizációnk pusztulása!

A legfélelmetesebb részt, a végén szeretném idézni, felvillantva a Mester sokak számára szokatlan arcát:

„Ebben a beszámolóban mindaz benne volt, amit Szofr is tudott, továbbá számos egyéb dolog, amelyre a zartog még csak gondolni sem mert volna – beleértve annak a Hedom névnek a magyarázatát is, amelyről annyi hiábavaló vita folyt!... Hedom annak az Edem névnek az alakváltozata, amely maga is alakváltozata az Ádám névnek – amely talán maga is egy régebbi szó alakváltozata. Hedom, Edem, Ádám: az első ember örök jelképe, s egyszersmind földre érkezésének magyarázata is...”

Talán ők is csak újra bejárták az előttük élt emberi társadalmak útját. Nem tesz-e a dokumentum említést egy magát atlantidáknak nevezett népről? A pusztaság érintésre is elporló maradványok, amelyeket ásatásai során Szofr a tengeri iszap alól felszínre hozott, bizonyára ezektől az atlantidáktól származtak. Az igazság megismerésének milyen fokán állhatott vajon ez az ősrégi nép, amikor az óceán lemosta a Föld felszínéről? De bármilyen volt is, műveiből semmi sem maradt fenn a katasztrófa után, s az embernek megint elől kellett elkezdenie a fölkapaszkodást a fény felé. Talán így járnak majd az Andart'-Iten-Su-k is. Meg az utánuk jövők is, addig a napig, amikor... Csakhogy eljön-e valaha is az a nap, amelyen az ember csilapíthatatlan vágya kielégül? Fölvirrad-e a nap, amikor az ember, megmászva a kaptatót, pihenőre térhet a végre meghódított ormon...? Így merengett Szofr zartog a becses kézirat fölé hajolva. E síron túli üzenet alapján elképzelte a világegyetemben örökkön-örökké végbemenő szörnyűséges drámát, s szíve megtelt szájalommal. Maga is vérezve a megszámlálhatatlan csapástól, amelyet az eleve elöltté már végigszenvedtek, meggörmnyedve ezeknek az idők végtelenjében főlhalmozott meddő erőfeszítéseknek a súlyától, Szofr-Aj-Szr zartog lassan eljutott a fájdalmas felismeréshez, hogy a dolgok örökké újakezdődnek.”

Jules Verne: Örök Ádám, Gondolat kiadó, 1973

Madách drámája nem tipikus színdarab, igazából elő sem adható teljesen, mindig meg kell húzni, habár a szöveg minden egyes mondata fontos, és üzenettel bír. Olvasásra írta, nem színpadra. Amikor Jankovics is részek kihagyására kényszerül, azt megpróbálja képileg kompenzálni, véleményem szerint sikerrel. Nem lennék meglepve, ha Jankovics nagy erejű filmje rányomná keze nyomát néhány jövőbeli színpadi produkcióra. Meglepve nem lennék, viszont szubjektíve nagyon örülnék.

Szilágyi Tibor – Úr; Usztics Mátyás – Lucifer; Bertalan Ágnes – Éva; Széles Tamás – Ádám

HomoErgaster

A. O. Esther: Összetört glóriák – Elveszett lelkek

A. O. Esther Összetört glóriák sorozatának első kötetét (Elveszett lelkek) szeretném a figyelmetekbe ajánlani, ami 2012-ben jelent meg a Decens Magazin Média Kft. kiadásában.

A regény főszereplője, Sophiel lemondva anyaszárnyairól földre szállt, hogy kiszabadítsa a gonosz fogságában lévő, üvegcsékbe zárt lelkeket, de az emberi lét sok meglepetést tartogat számára. Új, gyenge testében nemcsak a fizikai sérülésekkel szemben védtelen, de az angyaloktól igencsak távol álló érzések sem hagyják nyugodni. Így történhetett meg, hogy halálosan beleszeretett Elijah-ba, egy bukott angyalba, aki a gonosz erővel küldetésének útjában áll. Érzéseik hatására pedig mindketten arra kényszerülnek, hogy alaposan átgondolják a világról, illetve a jó és a rossz fogalmáról alkotott nézeteiket.

Maga a történet igen régi alapokon nyugszik. A szerelem mindig is kedvelt témája volt az íróknak és az olvasóknak egyaránt. Ezt a végzetes és misztikus érzést, mely teljes mértékben mellőzi a józanságot, már számos alkalommal megénekeltek.

Irodalmi elődeikhez hasonlóan Sophiel és Elijah sem sokat törődnek azzal, hogy érzelmeik milyen bonyodalmakat fognak okozni, és legalább kettőben próbálnak megfelelni róla, hogy ők valójában két ellenséges tábor katonái. Nagy kérdés, hogy képesek lesznek-e szerelmükért feladni, vagy legalábbis átformálni eddigi világnézetüket, és szükség esetén akár befordulni eddigi harcostársaikkal.

Az események háttéréként egy igen szépen felépített, misztikumban bővelkedő világ bontakozik ki a szemünk előtt. Az angyalok köztünk járnak, bukott lények vezetnek élőholt seregeiket a jó erők ellen, gonosz varázsló ármánykodik elátkozott vidéken lévő kastélyában, a Térítők elkeseredett harcot

vívnak az emberek lelkéért, és a fák lombjai között bájos manócskák élnek gondtalan életüket. Egy ilyen világban pedig szinte bármi megtörténhet.

Számomra igen érdekes volt, hogy mennyire különbözik ez a könyv a férfiak által írt fantasy regényektől. Ebben a könyvben minden dolognak van színe, anyaga és illata. Még a hétköznapi tárgyak is díszesek, szépek és gondosan kidolgozottak. Az író pedig különösen nagy figyelmet fordított Sophiel ruháinak elírására, így mindig pontosan tudhatjuk, hogy a lélegzetelállító szépségű lány éppen milyen holmikat visel. Ebből a szempontból nem hasonlít azokra a kőkemény hősökre, akik éveken át kalandoznak ugyanabban a szakadt göncben, és ez a legkevésbé sem érdekli őket.

A ruhák, színek és illatok mellett természetesen nagy hangsúlyt kaptak az érzelmek is. Így részletes képet kaphatunk Sophiel kételyeiről, vívódásairól, boldogságáról és büntudataról, és ezek az érzések gyakran jobban előtérbe vannak helyezve, mint a konkrét események.

A könyv második kötete Hívogat a fény címmel várhatóan 2013 tavaszán fog megjelenni. Kíváncsi vagyok a történet folytatására.

Ida

Fotó: Ilyés András Zsolt – Titok